

အရှင်ဉာဏ(ခမ္ဘဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်းဘယ်လဲ

မာတိကာ

အမှတ်စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၁။ ဖာလုံကောင်းကို ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားရသလဲ?

၂။ လူအများအတွက်အကျိုးရှိတယ်ဆိုလျှင် မပိတ်ပင်သင့်

၃။ လီဟုန်ကြည်သည် ဗုဒ္ဓထက် သူသာလွန်တယ်လို့

ယူဆ

၄။ ပရမတ်သမားတွေဟာ သူတို့အသိဟာ ဘုရားအသိနဲ့

ထပ်တူလို့ဆိုကြ

၅။ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ အရိယသစ္စာကို စတင်ဖော်ထုတ်သူပဲ

၆။ အရိယသစ္စာတရားရဲ့ အရည်အချင်းဂုဏ်ရည်

၇။ ဓမ္မစက်လည်တယ်ဆိုတာ

၈။ စကြဝဠာရဲ့သဘာဝဟာ ခန္တီသစ္စာမေတ္တာ ဟုတ်ရဲ့လား?

၉။ အသိဟာ အရှိကို လူကသိခြင်းရဲ့နာမည်

၁၀။ မတရားပြုသူရဲ့ အပြုကို ခံရသူဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု

တွေ ရသွား၊ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား?

၁၁။ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ခန္တီ၊မေတ္တာ၊သစ္စာအမြင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့

အမြင်နဲ့ မတူဘူး

၁၂။ ဒြပ်ရဲ့အတွင်းကြည့်တော့ အချိန်နေရာဒြပ်မဲ့ကိုမြင်ပြီး

ဒါကို ထာဝရလွတ်မြောက်မှုလို့ ယူကြတယ်

၁၃။ အချိန်နေရာဒြပ် သုညရောက်သူတွေဟာ လောကတခုလုံး

ခန္တီသစ္စာမေတ္တာ ထားချင်ကြတဲ့ လူလည်တွေ ဖြစ်တယ်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်းဘယ်လဲ

မာတိကာ(အဆုံး)

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁၄။ ထာဝရဆိုက်တွဲလမ်းကို လီဟုန်ကြည်က တိတိပပ

ပြလိုက်တယ်

၁၅။ ဓမ္မစကြာလည်စေသော်သည် ဗုဒ္ဓ၏ အရိယသစ္စာပြင်ပက

လောကဓမ္မတခုသာ ဖြစ်တယ်

၁၆။ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဓမ္မစကြာလည်စေသော်သည် လူသား

အကျိုး ဆောင်ရဲ့လား

၁၇။ လူ့အကျိုးဆောင်ဖို့ လူ့သဘာဝကို မှန်ကန်အောင်

သိရတယ်

၁၈။ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ လူ့အမြင်ပေါ် သုံးသပ်ချက်

၁၉။ လူ့သဘာဝနဲ့ သဘာဝပေါ်ကဘဝ

၂၀။ လူ့သဘာဝပေါ်က ဘဝကိုတိုက်ထုတ်တဲ့ အကျင့်ဟာ

လူ့ဆောင်စရာဓမ္မပဲ

၂၁။ သုံးသပ်ချက်နှင့်နိဂုံး

‘ဖာလွန်ကောင်း’လား?

၁။ ဖာလွန်ကောင်းကို ဘာကြောင့်စိတ်ဝင်စားရသလဲ?

‘ဓမ္မစကြာလည်စေသော်’.....အမည်ရှိတဲ့ ဟောပြောချက်ကိုအကြောင်းအားလျော်စွာ လေ့လာခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဓမ္မစကြာဆိုတာကို ဗုဒ္ဓဘုရားက တရားဦးအဖြစ် ဟောခဲ့တာကို သိနေပြီးရှိတော့ ဘုရားရဲ့ ဓမ္မစကြာနဲ့များ ထပ်နေမလား? အဲဒါကို ဘယ်လိုခြားနားအောင်များ သိနေမလား?လို့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ရတယ်။ ပြီးတော့...

‘ဓမ္မစကြာလည်စေသော်’ဆိုတဲ့ သည်အမည်ဟာ ဘာသာပြန်သူရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရှိအောင် မှည့်ခေါ်ထားတဲ့အမည် မဟုတ်တာ သိရတယ်။ သူရဲ့ မူရင်းအမည်က ‘ဖာလွန်ကောင်း’လို့ ဖြစ်တယ်။ ဖာ-ဆိုတာက မြန်မာလို တရားဓမ္မ၊ လွန်-ဆိုတာက စက်ယန္တရား၊ ကောင်း-ဆိုတာက လည်ပတ်ခြင်းလို့ ရတယ်။သုံးလုံးပေါင်းလိုက်တော့ ‘ဓမ္မစက်လည်ခြင်း’-ဆိုတာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဓမ္မစက်လည်ပါစေ၊ ဓမ္မစက်လည်စေသား ဖြစ်လာတာကတော့ အဲသည်ဝါကျဆိုင်ရာ ဝိဘတ် အပြုအပြင်အရပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဓမ္မစကြာလည်စေသော်ကို ညွှန်ပြသူဟာ ‘လီဟုန်ကြည်’ဆိုတဲ့ အမျိုးသားတဦး ဖြစ်တယ်။ သူဟာ အသက်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆

ငါးဆယ်(၅၀)ဝန်းကျင်ရှိ တရုပ်အမျိုးသားပဲ။ သည်ညွှန်ပြချက်ဟာ တရုပ်ဓမ္မပရိသတ်ကို ညွှန်ပြတာတွေဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုယုံကြည်သူပေါင်း ဆယ်ကုဋေလောက်ရှိတယ်လို့ ကျော်ကြားတယ်။ ဒါကလည်း သည် ညွှန်ပြချက်ကို လေ့လာဖို့ ကြီးမားတဲ့ဆွဲဆောင်မှုပဲ။

၂။ လူအများအတွက် အကျိုးရှိတယ်ဆိုလျှင် မပိတ်ပင်သင့်

နောက်ဆုံး စိတ်ဝင်စားရတာက...

တရုပ်အစိုးရက တရားဝင် ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် အသိ အမှတ်ပြု မခံရတာပဲ။

ဘယ်ကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရသလဲ?

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားဓမ္မ မဟုတ်လို့လား?

လူမှာအသုံးမကျလို့လား?

သူတို့ပါတီဖြစ်တဲ့ ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်လို့လား?

ဆိုတာတွေပဲ။

ဒါတွေကို ကွန်မြူနစ်အစိုးရကပဲ ဖွင့်ပေးခဲ့တာတွေပဲ။

မြို့နယ်နဲ့ ခရိုင်အဆင့်ရှိသူတောင် ဆည်းပူးကြတယ် သိရတယ်။ အခု တော့ တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုဖို့ တောင်းဆိုသူတွေကို ဖမ်းဆီးနှိပ်စက် တယ် သိရတယ်။

အဲဒါ....

တရားသလား?

မတရားဘူးလား?

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇

လူမှုအကျိုးမဲ့ဆီ သွားမှာကြောင့် တရားဝင် အသိ
အမှတ်ပြုမှု မလုပ်တာဆိုရင်တော့ တရားမှာပဲ။ ပါတီရဲ့ ရုပ်ဝါဒနဲ့
ဆန့်ကျင်လို့ အသိအမှတ်မပြုတာဆိုရင်တော့ တရားမှာမဟုတ်ဘူး။
ပါတီနဲ့ဆန့်ကျင်ပေမဲ့ ပြည်သူကိုအကျိုးပြုရင် အသိအမှတ် မပြုတာဟာ
မတရားဘူး။ ပါတီ မဆန့်ကျင်ပေမဲ့ ပြည်သူကို အကျိုးနည်းစေမယ်ဆိုရင်
အသိအမှတ်မပြုတာ တရားတယ်ပြောရမယ်။ ဒါအတွက် တရပ်အစိုးရ
တရားသလား-မတရားဘူးလားပေါ့။

လူအများအပြားရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ခွင့်
ကို တားဆီးပိတ်ဆို့လို့ တရပ်အစိုးရ မတရားဘူး-လုပ်ဖို့တော့ မဟုတ်
ဘူး။ တရပ်အစိုးရဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အစိုးရဖြစ်ဖြစ် အစိုးရဟာ ပြည်သူ့အုပ်
ချုပ်ရေးမှာ စီမံခန့်ခွဲရသူပဲ။ သည်သူဟာ ပြည်သူကို နစ်နာစေမယ့်
ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဖြစ်ရင် ဒါကို အများပြည်သူထံ ပုံနှံ့တာမဖြစ်အောင်
တားမြစ်ခွင့် ရှိသင့်တာပဲ။ တားမြစ်ခံရတာက အထူးစိတ်ဝင်စားဖို့
ကောင်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် သည်ညွှန်ပြချက်ဟာ မလေ့လာမဖြစ်လေ့လာ
ဖို့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ညွှန်ပြချက်အဖြစ် လေ့လာပါတယ်။

သည်ညွှန်ပြချက်ကို လေ့လာရာမှာ အချက်နှစ်ချက်နဲ့
လေ့လာမှာ ဖြစ်တယ်။

ပဌမတချက်က သည်ညွှန်ပြချက်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ညွှန်ပြချက် ဟုတ်,မဟုတ်နဲ့ လေ့လာချက်ပေါ့။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၈

ဒုတိယတချက်က သည်ညွှန်ပြချက်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ညွှန်ပြချက် ဟုတ်,မဟုတ်ထက် လူသားကို အကျိုးများစေတဲ့ လူသား
လျှောက်လှမ်းဖို့သင့်တဲ့လမ်း ဟုတ်,မဟုတ် လေ့လာချက်ပဲ။

၃။ လီဟုန်ကြည်သည် ဗုဒ္ဓထက် သူသာလွန်တယ်လို့ ယူဆ

ပဌမလေ့လာချက်အဖြစ် ဦးဆုံးလေ့လာပါမယ်။
လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဓမ္မစကြာလည်စေသော်-ဆိုတဲ့
ညွှန်ပြချက်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ညွှန်ပြချက်လား?
သည်အဖြေအဖြစ် လီဟုန်ကြည်ကတော့ ဟုတ်တယ်-
ပြောမှာ တွေ့ရတယ်။

သူ့ညွှန်ပြချက်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားဓမ္မမှာ ရပ်တည်
ညွှန်ပြနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတွေလည်း အများအပြားတွေ့ရတယ်။ ပြီး
တော့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာသမိုင်းဝင် အကြောင်းအရာတွေကို အခါအား
လျော်စွာ ထုတ်ပြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့
တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံအဖြစ် သည်နေ့တည်ရှိနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ရဲ့ အတွေး
အခေါ်မျိုးတွေ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပြတာတွေ တွေ့ရတယ်။

သည်တော့ သည်ညွှန်ပြချက်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာ
သာဆိုင်ရာ ညွှန်ပြချက်ဖြစ်တယ် ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သည်
ညွှန်ပြချက်ဟာ တကယ်ပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားဓမ္မညွှန်ပြချက် ဟုတ်ပြီ

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၉

လား? လို့တော့ မမေးဘဲထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ညွှန်ပြချက်ထဲမှာ ညွှန်ပြသူဟာ ‘ဘုရားထက်သာလွန်တယ်’ ပြောဆိုချက် ပါနေလို့ပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဗုဒ္ဓဟာ ဆရာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဆိုသူတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားညွှန်ပြပို့ချတာတွေအရ အသိပေါက်သူတွေရဲ့ အမည်တွေပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ခံယူပြီး ဗုဒ္ဓဘုရားထက် အသိတွေအတတ်တွေ ပိုလွန်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်က လွန်သွားသူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်တော့သူပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။

သည်နေရာမှာ ပြောစရာတော့ နည်းနည်းရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားထက် အသိတွေအတတ်တွေအားလုံး မလွန်ရတော့ဘူးလား? ဆိုတာပဲ။ သည်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘုရား ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ အသိပိုင်းအတတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိအတတ်ထက် မလွန်ရမှာသာ ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားဖော်ထုတ်တဲ့ အသိအတတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မဟုတ်တဲ့ အသိအတတ်တွေမှာတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားထက် ပိုချင်လည်း ပိုခွင့်ရှိပါတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားရဲ့ တပည့်အဖြစ်ခံယူတာဟာ ကိုယ်တတ်သိနေတဲ့ အတတ်အသိတွေထက် ဗုဒ္ဓဘုရားက ပိုမိုတတ်သိနေတယ် ခံယူပြီး တပည့်ခံယူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တတ်သိနေတာတွေထဲက ဗုဒ္ဓဘုရား မတတ်မသိတာတွေ အများအပြား

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၀

ပဲ ရှိစရာ ရှိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ အရာရာမှာ ကိုယ့်ထက်တော်သူသိသူ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တဲ့ ကိုယ်နဲ့အတူလူတွေ ဘယ်လိုမှ မသိနေကြတဲ့ လူလမ်းကြောင်းအမှန်ကလေး တခုကို တီထွင်ဖော်ထုတ်သွားနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဖြစ်ပါတယ်။ သည် အတတ်အသိဟာ လူ့လောကအတွက် အတိုင်းမသိ အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်အတတ်အသိဟာ လောကထဲမှာရှိနေတဲ့ အတတ်အသိတွေအားလုံးကို တတ်တာသိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သည်အတတ်အသိဟာ လောကထဲရှိသမျှ အတတ်အသိအားလုံးကို တတ်သိတဲ့ အတတ်အသိ မဟုတ်ပေမဲ့ အဲသည်အတတ်အသိတွေအားလုံးထက် အရင်းကျအရေးပါပြီး လူကို ကျေးဇူးအများစေဆုံး အတတ်အသိတော့ ဟုတ်တယ်။

အတတ်အသိတွေမှန်သမျှဟာ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်၊ များများဖြစ်ဖြစ် လူကိုကျေးဇူးပြုတာတွေချည်းပါပဲ။ ကောင်းအောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဆိုးအောင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမယ်။ ကျေးဇူးတခုခုတော့ ပြုမြဲပါပဲ။ လူ့အကျိုးကိုသယ်ပိုးတဲ့ အတတ်အသိချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသည်အတတ်အသိတွေဟာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွေနဲ့ လူကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်ရမယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့တတ်တာတွေဖြစ်တဲ့ အသိအတတ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့ အတတ်အသိဟာ လူကို မစင်ကြယ်
အောင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကပ်လာတာတွေက လူ
ယောင်ဆောင်နေတာတွေကို သိမြင်တဲ့ အသိနဲ့၊
ဒါတွေကိုဖယ်ရှားတတ်တဲ့အတတ်ဖြစ်တဲ့ လူ စင်
ကြယ်စေတဲ့ အသိနဲ့အတတ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့ အတတ်အသိမရဘဲ လောကထဲက အ
တတ်အသိမျိုးစုံ ရနေပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အမျိုးမျိုးကို
တည်ဆောက်နိုင်ဦးတော့တောင်မှ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့ အတတ်အသိမရရင်
အဲသည်မရသူကို အဲသည်ပတ်ဝန်းကျင်က ကျေးဇူးတွေ တကယ်မပြုနိုင်
ပါဘူး။ အဲသည်ကျေးဇူးတွေ တကယ်မခံစားရဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။

တနည်းပြောရရင် အိုးခွက် ပန်းကန်ကို စင်စင်ကြယ်
ကြယ် သုံးချင်လို့ အိုးခွက်ပန်းကန်ကို စင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောချင်ရင်
မဆေးကြောခင်မှာ ဆေးကြောမယ့်လက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြော
သင့်ပါတယ်။ ဆေးကြောမယ့်လက်က မစင်ကြယ်ရင် အိုးခွက်ပန်းကန်
စင်စင်ကြယ်ကြယ်သုံးချင်တာလည်း အပိုပဲနေမယ် မဟုတ်လား။

ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ အတတ်အသိတွေဟာ လူကို ပတ်ဝန်း
ကျင်ကောင်းတွေနဲ့ ပံ့ပိုးဖို့မဟုတ်ဘဲ အပံ့ပိုးခံလူကို စင်ကြယ်စေဖို့သာ
ဖြစ်ပါတယ်။ စင်ကြယ်စေဖို့ဟာ လူအတွက် ပဓာနအကျဆုံးဖြစ်တဲ့
အတွက် ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ အတတ်အသိဟာ အတတ်အသိအများထဲက တမျိုး
သာဖြစ်ပေမဲ့ လူ့မှာ ရှေ့တန်းအကျဆုံး အတတ်အသိ ဖြစ်တယ်။

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၂

သည်အတတ်အသိကို တတ်သိရာမှာတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သူ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူမှ ဗုဒ္ဓထက်သာလွန်သူ မရှိရပါဘူး။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ရလေးတီဗီတီ (Relativity)ဆိုတဲ့ သီဝရီ(Theory)ကို အိုင်စတိုင်း (Einstein)ဆိုသူ ဖော်ထုတ်ခဲ့ တယ်။ သည်သီဝရီကို အိုင်စတိုင်းထက် ပိုသိသူဆိုတာ မရှိကောင်းပါဘူး။ ပိုသိတယ်ဆိုရင် အဲသည်သူဟာ အိုင်စတိုင်းအမှားကိုသိသူပဲ ဖြစ်မယ်။

အခုလည်း လီဟုန်ကြည် ပိုသိတယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓမှားလို့ ဖြစ်ရပါမယ်။ ဗုဒ္ဓအသိနဲ့ အတတ်ဟာ အဖက်ဖက်က မမှားဘူးဆိုရင် လီဟုန်ကြည်သိတဲ့ ဗုဒ္ဓတရားဆိုတာ မှားလို့ ဖြစ်ရပါမယ်။ နှစ်ဦးလုံးလည်း မမှားကြဘူး။ လီဟုန်ကြည်ဟာ ဗုဒ္ဓထက်ပိုလွန်တဲ့ အတတ်အသိ ရှိသူဖြစ်တယ်-ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ရဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရပေမဲ့ ဖြစ်နေပြီလို့ လီဟုန်ကြည်က ဆိုထားတော့ လီဟုန်ကြည်က သည်အဆိုအရ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်မဟုတ်ရဘူး ဖြစ်ရမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့အလင်းကို ခံယူသောက်စို့သူလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတဲ့စကားပဲ။ လီဟုန်ကြည်က အဲသည်လိုသူ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ လီဟုန်ကြည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ပြောဖို့ အကြောင်းမရှိ ဖြစ်တာပေါ့။ ဗုဒ္ဓအလင်းထက်လွန်တဲ့ အလင်းကိုတောင် ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟာ သူ့ဆရာလည်း မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဗုဒ္ဓကို ဆရာလို့ မညွှန် ပြနိုင်တော့သူကို ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

၄။ ပရမတ်သမားတွေဟာ သူတို့အသိဟာ ဘုရားအသိနဲ့ ထပ်တူ
လို့ဆိုကြ

ဗမာပြည်က တချို့ တရားသမားတွေဆိုသူတွေလည်း
လီဟုန်ကြည်နီးနီးလောက် ပြောဆိုကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ ‘သူတို့သိတာ
ဟာ ဘုရားသိတာနဲ့ထပ်တူဖြစ်ပြီ၊ ဘုရားလည်း သူတို့သိနေတာထက်
ပိုလွန်သိသူမဟုတ်ဘူး’ ဆိုတာမျိုးတွေပဲ။

အဲသည်သူတွေဟာ ပရမတ္ထသစ္စာသမားတွေ ဖြစ်ကြ
ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ပရမတ်တရားတွေကို ရှုကြည့်လေ့လာကြတယ်။
ရှုပ်ပရမတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ နာမ်ပရမတ်ဖြစ်ဖြစ် တခုခုထဲက ပရမတ်တခုခုကို
မြင်အောင်ကြည့်နိုင်ပြီဆိုရင် အဲသည်ပရမတ်ရဲ့ လက္ခဏာဖြစ်တဲ့ ဥပါဒ်နဲ့
ဘင်(ဝယ)ကို မြင်တော့တာပဲ။ တစ်ခုကို သည်လိုမြင်လျှင် ကျန်တဲ့
ပရမတ်တွေကိုလည်း အတူတွေ ဖြစ်နေတော့ မြင်တော့တာပေါ့။

သည်လိုမြင်တော့ ပရမတ်ဟာ အလကားဟာပဲလို့
သဘောပေါက်ပြီး ပရမတ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စိတ်ကုန်တယ်ပေါ့။
ပရမတ် စိတ်ကုန်သူဟာ ပရမတ်အာရုံကို အာရုံအဖြစ် မယူကြတော့ဘူး။
ပရမတ်အာရုံရဲ့လက္ခဏာဖြစ်တဲ့ ဝယ-ဆိုရတဲ့ အပျက်-ကြောင့် မရှိဖြစ်
နေရတဲ့ လဟာ-လို့ဆိုရတဲ့ ‘ဘာမှမရှိတဲ့အဖြစ်’အာရုံကို အာရုံအဖြစ်
သူတို့စိတ်ကို မှီထားကြတယ်။

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၄

အဲသည်လဟာအာရုံကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်
ကျော်က ‘အပ္ပဝတ္တ နိဗ္ဗာန်’ဆိုပြီး ကျမ်းစာတစ်စောင်က ‘သုညတ၊
အနိမိတ္တ၊အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဒါပေါ့’ လုပ်ပေးခဲ့တော့၊ သည်နေ့
သူတွေက အမြတ်ဆုံးပန်းတိုင်တွေ့ပြီဆိုပြီး တက်ထောင်ကုန်ကြတာပဲ။
သည်သူတွေဟာ လူ့အချည်းနှီးတွေ၊ ဘာအသုံးမှ မကျကြသူတွေပဲ။
ဘယ်ကြောင့် ဘာအသုံးမှ မကျကြတာလဲ-ဆိုရင် ဘာသိစရာမှရှိတာ
မဟုတ်တာကို သိနေသူတွေ ဖြစ်ကြလို့ပဲ။

သည်လိုဖြစ်လျက်နဲ့ သည်သူတွေဟာ သည်အာရုံကို
ဘယ်ကြောင့် မက်စက်နေရတာလဲ? မေးချင်ဖွယ်ဖြစ်တယ်။ သည်အာရုံ
ဟာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ တခြားအာရုံတွေလို စိတ်ကို မလှုပ်မရှား မခြောက်
မခြားစေဘူးပဲ။ စိတ်ကို လှုပ်ရှားခြောက်ခြားစေတဲ့ အာရုံတွေဟာ စိတ်ကို
ခါရမ်းပန်းနွမ်းတာတွေ ဖြစ်စေတယ်။ အပန်းအနွမ်းသက်သာလို့
သည်အာရုံကို တန်ဖိုးထားမိကြတာပဲ။

စိတ်ဟာ အပန်းအနွမ်း မခံရအောင် ထားနိုင်ရင်
ရုပ်မှာလည်း ရောဂါဘယတွေ မဖြစ်ပွားစေဘူး။ဖြစ်ပွားပြီးတွေလည်း
ပျောက်ကောင်းစေနိုင်တယ်။ အသက်လည်း ရှည်နိုင်တယ်ပေါ့။ သည်
တော့လည်း ဒါကိုမက်တော့တာပေါ့။

သည်သူတွေဟာ ကျန်းမာသက်ရှည်တွေ ဖြစ်ကြပေမဲ့
စိုက်ပင်တွေအတွက် ပြုစုထားတဲ့ မြေရေဩဇာတွေစားပြီး စိုက်ပင်ကြား

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၅

မှာ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားနေတဲ့ ပေါင်းပင်ကြီးတွေလိုပဲ ဖြစ်တယ်။ ပေါင်းပင်ဟာ ဘာအသုံးကျသလဲ? အဲသည်သူဟာ ပေါင်းပင်လိုပဲ ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ။

သူ့ဆီမှာ သည်းထက် ပိုဆိုးတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ပေါင်းပင်ဟာ ဘာမှအသုံးချမရရုံမက စိုက်ပင်အတွက် ပြုစုမှုခပ်သိမ်းကို သုံးစားပစ်နေရုံမျှလည်းမကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက သူ့ဆီက ရောဂါတွေကို စိုက်ပင်တွေမှာ အကူးစက်ခံရစေတာပဲ။

သည်လိုပဲ၊ အသုံးမကျဆုံးအာရုံကို အသုံးအကျဆုံးအဖိုးအတန်ဆုံးအာရုံအဖြစ် သိမှတ်အာရုံပြုနေသူရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ ပလာဖြစ်နေပါတယ်။ ပလာကျင်းနေတဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို အာရုံအချက်အလက်တခုခု ခွန်မပေးလိုက်နဲ့၊ ပေးလိုက်ရင် အဲသည်အာရုံရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပုံမှန်ကောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း သူ့ဆီမှာ ချို့တဲ့နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ချို့နေမှန်းလည်း မသိဘူး။ သည်တော့ အဲသည် ခွန်မပေးခံရတဲ့ အာရုံကို အဓိပ္ပါယ်ဖော်ချင်သလို ဖော်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲသည်အဓိပ္ပါယ်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်လာကြားလာ တွေ့လာတယ်။ ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်လာတယ်လည်း သူမသိဘူး။ တကယ်ကတော့ ဦးနှောက် ဖရိုဖရဲဖြစ်ရာက ဖြစ်လာတာတွေပဲ။ သည်အဓိပ္ပါယ်ဖော်ချက်ဟာ လက်ငင်းမှာ စံလွဲနေရင်တော့ ရူးနေတယ်-ပြောရတာပေါ့။ လက်ငင်းမှာ စံလွဲတဲ့အဖြစ် မရှိဘူးဆိုရင် နတ်စီးတယ်၊

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၆

ဓာတ်စီးတယ်၊ ဘုရားကြွလာတယ်စသည် ပြောရတာပဲ။ ရှေ့ဖြစ်ဟော
တာတွေဟာ အဲသည်တွေက လာတာတွေပဲ။ ဒါတွေဟာ ဘာသာရှိ၊
ဘာသာမဲ့ အားလုံးတို့ဆီမှာ ရှိနေတယ်။

သူတို့ကို လူအများက အထင်ထားကြတယ်။ သည်
တော့ သူတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်ကိုသူတို့ အထင်ထားကြပြန်တော့တာပဲ။
‘ဗုဒ္ဓဘုရားလည်း ငါတို့လောက်သိတာပါပဲ’...ဆိုတာမျိုးပေါ့။ လီဟုန်
ကြည်ကတော့ ‘ဗုဒ္ဓဘုရားတောင် ငါ့လောက်မသိဘူး’-ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်
ပေါ့။

၅။ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ အရိယသစ္စာကို စတင်ဖော်ထုတ်သူပဲ

တကယ်ကတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ ‘အရိယသစ္စာ’ ကို
စတင်ဖော်ထုတ်သူပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အရိယသစ္စာတရား သိကြသူတွေဟာ
အရိယာဖြစ်ကြ ဖို့ပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘုရားဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ အရိယသစ္စာတရား
သိသူတွေဟာ အရိယာကိုဖြစ်စေနိုင်တာ အထင်အရှား တွေ့နိုင်ပါတယ်။

အရိယာဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစွဲနဲ့ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်
မှုခပ်သိမ်း ငြိမ်းသူရဲနာမည် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါငြိမ်း
သူဟာ လောကမှာ ရိုးသားဖြူစင်သူပါပဲ။

အရိယသစ္စာဟာ ဒါတွေ ငြိမ်းကြောင်းအမြင်တွေဖြစ်
ဖို့ တွက်ချက်ပြချက်တွေပါပဲ။ သည်တွက်ချက်ပြချက်တွေကို တွေ့သိရသူ

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၇

တွေဟာ သည်လိုငြိမ်းဖို့ဖြစ်စေတာကို ဝန်ခံကြမည့်သူတွေချည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။ တစ်နဲ့နှစ်ပေါင်းလို့ သုံး-ဖြစ်တာကို ဘယ်သူမှ အငြင်းမထုတ်နိုင်သလိုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ရိုးသားလိုသူ မှန်သမျှဟာ သည်အရိယသစ္စာကို ညွှတ်ရှိုင်းကြရပါမယ်။ သည်အရိယသစ္စာကို မညွှတ်ရှိုင်းဘဲ ရိုးသားသူဆိုတာ လောကမှာ လုံးဝမရှိရပါဘူး။ ရိုးသားဖို့အတွက် သည်အရိယသစ္စာမှ တပါး တခြားမရှိလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ သည်အရိယသစ္စာကလည်း ဗုဒ္ဓဘုရားမဖော်ထုတ်ဘဲ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘုရားဖော်ထုတ်မှ သည်အရိယသစ္စာတရား လောကမှာ ပေါက်ပွားထွန်းပေါ်လာရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

၆။ အရိယသစ္စာတရားရဲ့ အရည်အချင်းဂုဏ်ရည်

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ ရိုးသားသူအဖြစ် တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ အလိုလည်းမရှိ၊ အပိုလည်းမရှိတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ အပြစ်တင်စရာပြောဆိုချက် လုံးဝမရှိတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်အသိမျှ သိသူကပင် သည်လို အပြစ်တင်အပြောမပါကြောင်း သိနိုင်တဲ့တရားဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်အသိမျှ သိသူကပင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်နိုင်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၈

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ ကာလအချိန်ရဲ့ အတိုက်
အစားခံနိုင်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်အသိကို သိသူကပင် ကာလ
အတိုက်စားခံနိုင်ကြောင်း သိရတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ သူများကို တင်ပြလို့ရတဲ့
တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်အသိ သိသူပင် သူများကို တင်ပြလို့ရတဲ့
တရား ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ ကပ်ဆောင်ထားလို့
လည်းရတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်အသိမျှ သိသူပင် ကပ်ဆောင်
ထားနိုင်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာတရားဟာ လက်ငင်းလက်တွေ့
အကျိုးသိရတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန်အသိမျှ သိသူကပင် လက်
ငင်း လက်တွေ့ အကျိုးသိရတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာတရားကို ဟောပြောဖော်ထုတ်
တွေ့ရှိသူဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား ဖြစ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားဆိုတာ ဒါကိုဖော်ထုတ်
နိုင်အောင် သိရှိသူရဲ့အမည်နာမ ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အရိယသစ္စာကို ပိုသိချင်လို့လည်း ဘယ်သူမှ
ပိုသိလို့မရပါဘူး။ ဖော်ထုတ်သူ ဗုဒ္ဓဘုရားထက် သည်အရိယသစ္စာအရာ
မှာ အပိုအလိုလုပ်လို့ မရပါဘူး။

သည်အရိယသစ္စာတရားမှာ ဘာတွေပိုထည့်ပေးမှ
ရိုးသားသူပိုဖြစ်မယ်လို့ ပြောလို့လည်းမရဘူး။ ဘာမပါဘဲနဲ့လည်း

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၁၉

ရိုးသားသူလုပ်လို့ရတယ်လို့လည်း ပြောလို့မရဘူး။ ရိုးသားသူ ဖြစ်ဖို့ အတွက် အရိယသစ္စာစက် အပိုအလိုမရှိတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေကြောင့်...

လီဟုန်ကြည်ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား ထက် သာလွန်ပြီ-ဆိုတာ ဘာသာလွန်တာလဲ? မေးခွန်းမေးဖို့ ရှိပါတယ်။ တခြားဖြစ်တဲ့ ရေထဲမှာ မီးမွှေးပြတတ်တာတို့၊ လေထဲမှာ အလေးအပင်ပစ္စည်း တည်နေအောင် လုပ်ပြတာတို့ အစရှိတာတွေမှာ သာလွန်တယ်ပြောနိုင်တာမျိုး ဆိုရင်တော့ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ အသိအတတ်နယ်ပယ် မဟုတ်တာမှာ သာလွန်တာဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘုရားထက်သာတယ် မပြောရပါဘူး။

ဥပမာ အိုင်စတိုင်းဟာ ရလေးတီဗီတီသီဝရီကို ဖော် ထုတ်နိုင်သူဖြစ်ပေမဲ့ ကောင်းကင်ကျွမ်းဘားကစားရာမှာတော့ ဆပ်ကပ် ထဲကလူကို မမီနိုင်တန်ရာပါ။ သည်လိုဖြစ်တာနဲ့ ကျွမ်းဘားသမားဟာ အိုင်စတိုင်းထက်သာသူလို့ ပြောကောင်းတယ် ထင်လို့မရသလိုပါပဲ။

၇။ ဓမ္မစက်လည်တယ်ဆိုတာ

လီဟုန်ကြည်ဟာ ဓမ္မစက်လှည့်တယ်လို့ ပြောတယ်၊
ဘယ်ဟာက ဓမ္မလဲ?
အဲသည်ဓမ္မက ဘာတွေနဲ့ စက်ဖြစ်တာလဲ?
ဘယ်လို လည်ပတ်တာလဲ?

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၀

ဓမ္မစက်လည်စေချင်တယ်ဆိုလျှင် ဘယ်ဟာ ဓမ္မဖြစ်
တယ်၊ ဘာတွေနဲ့စက်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လိုလည်ပတ်တယ် ပြဖို့လိုပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ ဓမ္မစက်လည်ပတ်မှု ပြချက်ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မ
စက္ကပဝတ္ထနမှာ သည်မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေဖြစ်တဲ့ပြချက်တွေ ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း တွေ့ရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားက သမ္မာတဲ့လူ့အမှုရှစ်ချက်ကို လူ
ဆောင်ရမည့် အဆောင်ဓမ္မအဖြစ် ဟောပြောခဲ့တယ်။ အဲသည်ဓမ္မဆောင်
ရင် ဆောင်သူဟာ လွတ်မြောက်တယ်။ လွတ်မြောက်လို့ လွတ်မြောက်သူ
ဟာ လွတ်မြောက်ကြောင်းဓမ္မကို ဆောင်သူဖြစ်တယ်။ ဆောင်သူဖြစ်လို့-
လွတ်၊ လွတ်လို့-ဆောင်သူဖြစ်၊ သည်လိုလည်ပတ်တယ်။

မြန်မာမှာ ဒါကို စကားပုံတခုပြောရတဲ့အထိ ရှိတယ်။
*‘တရားကိုဆောင်လို့ တရားဆောင်သူဟာ တရားရဲ့အဆောင် ခံရတယ်’
လို့ပဲ။ တရားကိုဆောင်လို့ တရားဆောင်သူကို တရားက ပြန်ဆောင်
တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ဒါ လည်ပတ်ပုံပေါ်လွင်စေတဲ့ စကားပုံပေါ့။

သည်လို တရားနဲ့ တရားရဲ့လည်ပတ်မှုကို ဗုဒ္ဓဘုရား
ဟောပြောသလို အဲသည်လိုလည်ပတ်မှုဟာ ဘယ်လိုတွေနဲ့ စက်ဖြစ်
တာလဲ-ဆိုတာရဲ့ အဖြေလည်း ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောပြောတာပဲ။

*‘ဓမ္မောဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ’

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၁

သမာတဲ လူ့အမှုအခြင်းအရာ ရှစ်ချက်ကို ဆောင်လိုက်
တာကြောင့် မသမာကြတဲ လူ့အမှုအခြင်းအရာတွေရဲ့ အပြစ်အနာအဆာ
တွေဟာ အသိခံတွေအဖြစ် အသိအမြင် ခံလာကြရတယ်။

သည်လို အသိခံထိလာတော့ သည်မသမာတဲ လူ့အမှု
အခြင်းအရာတွေအပေါ်မှာ လွဲလွဲချော်ချော် သိနေတာတွေ၊ သည်လိုသိနေ
လို့ အကောင်းထင်မှားနေတာတွေ၊ သည်လိုထင်လို့ မြတ်နိုးတနာ ဖြစ်
ချင်နေတာတွေ၊ သည်လိုတွေအပေါ် ယစ်မှုနေတာတွေ၊ တွေဝေနေတာ
တွေ၊ ရှက်ရကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိတာတွေ၊ ပုံလွင့်နေတာတွေ...
အစစတွေ အဖယ်ရှားခံထိ အမှုတွေ ဖြစ်ကြရတယ်။

ဒါတွေ အဖယ်ရှားခံထိပြီး မရှိကြတော့ ဒါတွေမရှိဘဲ
လည်း မသမာကြတဲ လူ့အမှုအခြင်းအရာရှစ်မျိုးက ဖြစ်လို့ရတာ
မဟုတ်တဲ့အတိုင်း လူမှာတက်ပြီး မင်းမှုချင်တိုင်း မင်းမှုနေတဲ့ မသမာတဲ
လူ့အမှုအခြင်းအရာဆိုင်ရာ လွန်ကျူးမှုခပ်သိမ်း အပြတ်လွတ်ငြိမ်းတဲ့ဆီ
ရောက်တာပဲ။

သည်အစိတ်အပိုင်းလေးခု ဖြစ်တဲ့ သမာမှုဓမ္မ၊ မသ
မာမှုဘဝ၊ မသမာမှုဒဿန၊ မသမာမှုဘဝနဲ့ဒဿနငြိမ်းရာ။ ဒါတွေဟာ
အရိယသစ္စာစက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၂

သည်စက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း လေးခုမှာ သမာတုံ လူ့
အမှုအခြင်းအရာရှစ်ချက်ဟာ ဆောင်ရမယ့်အရာဖြစ်တဲ့အတွက် ‘ဓမ္မ’
ပါပဲ။ ဒါက စက်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။

ဒါကိုဆောင်လို့ အပြစ် အနာအဆာအဖြစ် အသိခံရ
တာဟာ ‘ဘဝ’ပါ။ သည်တော့ ဘဝဟာ စက်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။

ဒါကိုသိလို့ နောက်ထပ်ငြိသွားတဲ့ စက်အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုဟာ မသမာတုံ လူ့အမှုအခြင်းအရာ ရှစ်ချက်အပေါ်မှာထားတဲ့
မိစ္ဆာဒဿနတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ကြမှုပဲ။

သည်လိုမိစ္ဆာဒဿနတွေ ပျောက်ပျက်သွားတာကြောင့်
ငြိတဲ့စက်အစိတ်အပိုင်းကတော့ ဘဝငြိမ်းမှုပဲ။ ဘဝငြိမ်းတော့ အဆောင်
ဓမ္မဖြစ်တဲ့ သမာတုံ လူ့အမှုအခြင်းအရာရှစ်ချက်ဆီ ပြန်ရောက်ပြီး လည်
ပတ်တာပဲ။

ဆောင်ရတာက စက် အစိတ်အပိုင်း တချက်။

ဆောင်လို့ ဘဝသိတာက စက်အစိတ်အပိုင်း နှစ်ခု
မြောက်အချက်။

ဘဝသိလို့ ဘဝဖြစ်ကြောင်း မိစ္ဆာဒဿနပယ်တာက
စက်အစိတ်အပိုင်း သုံးခုမြောက် အချက်။

ဒါပယ်လို့ ဘဝမဖြစ်တော့ဘဲ ငြိမ်းတာက စက်အစိတ်
အပိုင်း လေးခုမြောက် အချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဆောင်စရာကို ဆောင်ပြီးဖြစ်
သွားပြီး သည်အတိုင်း ဆက်လည်တာပဲ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၃

ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ ဓမ္မကိုရော၊ဓမ္မက ဘာတွေဖြစ်စေတယ် ဆိုတဲ့ စက်အဖြစ်ကိုရော၊ ဘယ်လိုကိစ္စတွေဆောင်ပြီး လည်ပတ်ကြပုံ တွေကိုရော အရှင်းလင်းဆုံး ဖော်ပြပြီး၊ တရားစက်လည်ပုံ ဟောပြော ပါတယ်။

လီဟုန်ကြည်က ဓမ္မကို ဘယ်လို ပြောသလဲ?

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဟောပြောချက်တွေဟာ လီဟုန်ကြည် ရဲ့ ဓမ္မတွေလား? ဒါတွေဟာ ဓမ္မဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ဒါတွေရဲ့ အရတွေဟာ ဘာတွေလဲ? ဒါတွေဟာ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ စိတ်စွမ်း စိတ်စတွေ ပါဝင်နေကောင်း ပါဝင်နေမှာဖြစ်ပေမဲ့ အဲဒါတွေကိုဖော်ပြနေတဲ့ စကားလုံးတွေ မပါဘဲနဲ့တော့ ပါဝင်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒါတွေဖော်ပြတဲ့ စကားလုံးကလည်း တခြားဖော်ပြတဲ့စကားလုံးနဲ့ တူလို့လည်း မဖြစ်ပါ ဘူး။

၈။ စကြဝဠာရဲ့သဘာဝဟာ ခန္တီသစ္စာမေတ္တာ ဟုတ်ရဲ့လား?

စကြဝဠာရဲ့သဘာဝ ဆိုတာတွေဟာ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဓမ္မလား? ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့ မေတ္တာ၊ သည်သုံးပါးဟာ စကြဝဠာရဲ့သဘာဝလို့ အခွင့်သင့်တိုင်း လီဟုန်ကြည်ပြောတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါကို လီဟုန်ကြည် ဘယ်ကရလို့ သိတာလဲ? ခန္တီ၊ သစ္စာ၊မေတ္တာ သည်သုံးပါးဟာ စကြဝဠာရဲ့သဘာဝဖြစ်တယ်ဆိုရင်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၄

စကြဝဠာက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီး အဲသည်သဘာဝတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ? သည်မေးခွန်းတွေ လီဟုန်ကြည်ဆီ ရောက်တယ်။

စကြဝဠာဆိုတာ ဩကာသလောကကြီးရဲ့ အမည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဩကာသလောကကြီးပေါ်မှာ နေကြသူတွေရဲ့အမည်ကို ဩကာသကြီးမှာတင်စားပြီး ဩကာသလောကဖြစ်တဲ့ စကြဝဠာကြီးလို့ ဌာနျူပစာစကား ဆိုရင်တော့ လူတွေဟာ စကြဝဠာဆိုတဲ့ စကားရဲ့အနက် ဖြစ်မှာပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူများ စစ်ဖြစ်နေကြတာကို ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တယ် ပြောရတာမျိုးပေါ့။

စကြဝဠာဆိုတာကြီးကတော့ သက်မဲ့ဩကာသကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ခန္တီတာ,မခန္တီတာတွေနဲ့ သစ္စာတာ,မိစ္ဆာတာတွေရော၊ မေတ္တာတာ,ဒေါသတာတွေပါ ဘာမှလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တာတွေပဲ။ ဒါကြောင့် စကြဝဠာရဲ့အရဟာ လူတွေပဲဖြစ်ပါမယ်။ သည်ထက်ပိုရင် သက်ရှိခပ်သိမ်းပေါ့။ ထားပါတော့၊ သက်ရှိခပ်သိမ်းရဲ့ ဦးဆောင်ဟာ လူလို့ ပြောတာလောက်မို့ လူပဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

စကြဝဠာဟာ လူဆိုရင် လူဟာ ခန္တီ,သစ္စာ,မေတ္တာ သဘာဝရှိသလား? သည်နေရာမှာ သဘာဝရဲ့အနက် ဖွင့်ကြည့်ဦးမှပဲ။

‘သဘာဝ’ဆိုတာ သ-နဲ့ ဘာဝ-စကားနှစ်လုံးပေါင်း စကားလုံးပဲ။ ဘာဝ-ဆိုတာ ဗမာလို အဖြစ်-လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၅

သ-ကတော့ ရှိတယ်-ပေါ့။ အဓိပ္ပါယ်က ‘အဖြစ်ရှိတယ်’ဆိုတော့ သူ့ဟာသူ ဘာကမှမပြုပြင်ဘဲ ဖြစ်ရှိနေမှုပဲ။

လူဟာ ခန္တီ,သစ္စာ,မေတ္တာတွေ ဖြစ်ရှိနေသူလား?
သည်မေးခွန်းကိုဖြေကြမည့် လူတိုင်းဟာ ဘယ်ကလာ လို့ ဖြစ်မှာလဲ။ လူတွေရဲ့ ခန္တီမဲ့တဲ့အဖြစ်၊ သစ္စာ မေတ္တာတွေမဲ့တဲ့ အဖြစ် တွေပဲ လူတွေရင်ဆိုင်နေကြရလို့ပဲ။ သည်လိုဖြစ်လျက် ထူးခြားစွာပဲ လီဟုန်ကြည်က စကြဝဠာရဲ့သဘာဝဟာ ခန္တီ,သစ္စာ,မေတ္တာလို့ ပြော လိုက်တာဟာ ဘာကိုမြင်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ? ဘယ်လိုမြင်လို့ ပြော လိုက်တာလဲ?

သည်လိုအမြင်များမြင်အောင် ဘာတွေလုပ်ရသလဲ?
အဲသည်အလုပ်ကို ဘယ်သူ့ညွှန်ပြချက်ရလို့ လုပ်တာ လဲ? ဘယ်သူ့ညွှန်ပြချက်မှမရဘဲ လီဟုန်ကြည်ဘာသာ လုပ်တာလား? လီဟုန်ကြည်ဟာ ဗုဒ္ဓတရားဟောသူအဖြစ် ရပ်တည်ပြတာ တွေ့ရပါ တယ်။ သည်တော့ လီဟုန်ကြည်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ဖို့ ရှိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့အလင်းရောင်ညွှန်ပြချက် ရကြသူတွေ ဖြစ်ပါ တယ်။

သည်တော့ လီဟုန်ကြည်လည်း စကြဝဠာရဲ့သဘာဝ တွေဖြစ်တဲ့ ခန္တီ,သစ္စာ,မေတ္တာတွေကို မမြင်နေကြသူတွေထဲက ထွက် ခွာပြီး မြင်သူဖြစ်တာဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ညွှန်ပြချက် ရလို့လား ထင်မှတ် ဖွယ် ရှိပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၆

ဒါကို လီဟုန်ကြည်က ခေါင်းငြိမ်းချင် ငြိမ်းမှာပဲ။ ခေါင်း
ခါချင် ခါမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းခါရင် လီဟုန်ကြည်နဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ
ဘာမှအဆက်အစပ်မရှိသူ ဖြစ်ပါမယ်။ ခေါင်းငြိမ်းလျင် စကြဝဠာရဲ့
သဘာဝကို ဘုရားညွှန်ပြချက် ထောက်ပြဖို့တာဝန်ကျပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားက ‘စကြဝဠာရဲ့သဘာဝဖြစ်တဲ့ လူ့သဘာဝ
ဟာ ခန္တီဖြစ်တယ်၊ သစ္စာ၊မေတ္တာတွေဖြစ်တယ်၊ ဒါတွေကို လူတွေမသိ
မမြင်ကြတာ ကိလေသာတွေ ဖုံးနေလို့ပဲ၊ ဒါကိုမြင်အောင် ဘာတွေလုပ်
ရမယ်’-ဆိုတာမျိုး ပြောခဲ့ကောင်း ပြောခဲ့တန်ရာပါတယ်။ သည်လိုပြောခဲ့
တာမျိုး ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါကိုများ လီဟုန်ကြည်တွေ့မိဖူးသလား?
တွေ့မိတယ်ဆိုရင် တွေ့မိချက်အရင်းအတိုင်း လီဟုန်ကြည်ပြောဖို့ တာဝန်
ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ စကြဝဠာရဲ့သဘာဝကို တွေ့စေနိုင်
တယ်-ဆိုတာမျိုး ဟောပြောကောင်း ဟောပြောမှာပါပဲ။ တကယ်လို့
ဟောပြောလည်း အဲသည်ဟောပြောချက်ကို လီဟုန်ကြည်တွေ့ဖူးမယ်
မထင်မိဘူး။ သည်လိုပြောလိုက်တာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။
သူ့ညွှန်ပြချက်တွေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ။

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ညွှန်ပြချက်မှာ တန်ခိုးကျင့်စဉ်ကို များ
စွာအားမပေးတာ တွေ့ရတယ်။ စကြဝဠာရဲ့သဘာဝမြင်ဖို့ အကျင့်အပြစ်
ပါရမီတွေဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၇

အဲသည်ပါရမီတွေဖြစ်နိုင်ဖို့ အမြင်ပိုင်း မြင်ပြတာအဖြစ်
လည်း အချက်နှစ်ချက်တွေ့ရတယ်။

(၁) ပဌမတစ်ချက်က နောက်နဲ့နောင် ဖြစ်ပွားမယ့်
အချက်တွေ မြင်ပြတာပဲ။

(၂) ဒုတိယတစ်ချက်က မတရားပြုသူရဲ့အပြုကို
ခံရသူဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ဖြစ်သွား
တယ် ဆိုတာမျိုးပဲ။

‘မသေခင်က ကောင်းတာလုပ်သူဟာ သေပြီးနောင်
မှာရမည့် ကောင်းကျိုးတွေကိုမြင်ပြီး ကောင်းမှုပါရမီတွေ လုပ်ကြဖို့နဲ့
သူတပါးရဲ့ မတရားအပြုအမူ ခံရသူဟာလည်း ခံရတဲ့အတွက် အကျိုး
ယုတ်သလိုဖြစ်ပြီး မခံနိုင်ကြမှာကို ခံနိုင်အောင်မြင်ပြတဲ့အနေနဲ့ မတရား
ပြုသူဟာ ပြုတဲ့အတွက် ကောင်းမှုတွေ ပဲ့ထွက်သွားခံရတာတွေကို
အပြုခံရသူက အဲသည်အပွဲတွေ ရတယ်’-လို့ မြင်ပြချက်အရ ပါရမီ
ကုသိုလ်တွေ လုပ်ကြဖို့ပေါ့။

ဒါတွေကို ဘယ်လောက်ညွှန်ပြ သလဲဆိုရင် ‘ဒါတွေ
ကို လုပ်ဆဲမှာသာ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပြီးသူလည်း လုပ်နေတာပဲ
ဖြစ်တယ်’-လို့အထိပဲ။ သည်အထိညွှန်ပြချက်ဟာ မှားကောင်းမှားမယ်။
ဒါပေမဲ့ သည်ညွှန်ပြချက်အဖြစ် မြင်ပြချက်တွေ မှန်ကြောင်း လီဟုန်
ကြည်အနေနဲ့ သက်သေပြစရာမရှိ ဖြစ်နေဖို့ရှိတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၈

၉။ အသိဟာ အရှိကို လူကသိခြင်းရဲ့နာမည်

အကြောင်းပြပါဆိုရင် ပြရမှာက...

လီဟုန်ကြည်ဟာ ရှေ့နောက်ဘဝတွေနဲ့စပ်ပြီး သိနိုင်သူ မဟုတ်လို့ပဲ။ လီဟုန်ကြည်ဟာ လူဖြစ်တယ်။ လူမှာ မမွေးခင်နဲ့သေပြီး အဖြစ်အာရုံတွေကို လက်ခံယူနိုင်တဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေဆိုတာတွေ မရှိကြ ပါဘူး။ လူမှာ မျက်စိ၊နား၊နှာ၊လျှာ၊ကိုယ် အာရုံခံအင်္ဂါတွေ ပါပါတယ်။ ဒါတွေက ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ အဆင်း၊အသံ၊အနံ့၊အရသာ၊အတွေ့ သည်အာရုံတွေပဲ လက်ခံနိုင်ကြတာတွေပဲ။

နောက်တခု အာရုံခံအင်္ဂါဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါ က မနု၊ဟဒယလို့ပြောရတဲ့ ‘ဦးနှောက်အာရုံခံအင်္ဂါ’ပါ။ ဒါက ခုခေတ် လို ခန္ဓာဗေဒ အသိကြွယ်ဝတဲ့အခါမှာ သိတဲ့အသိပါ။ ဒါကိုနုတ်ရင် ဘာမှမဆင်ခြင်နိုင်တာသိပြီး အငြင်းထွက်ချင်စိတ် မျှသိပ်ကြရမှာပါ။

သည်အာရုံခံအင်္ဂါဟာ ဝန်းကျင်အာရုံငါးပါးကို လက်ခံ ယူနိုင်တဲ့အာရုံခံအင်္ဂါ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝန်းကျင်အာရုံကို လက်ခံယူနိုင်တဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေက ရထားတဲ့အာရုံတွေကို လက်ခံတွက်ချက်တဲ့ အာရုံခံ အင်္ဂါပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေ့အာရုံခံအင်္ဂါငါးခုနဲ့ လက်ခံထားတဲ့ အာရုံ အစစ်အမှန်တွေ မရဘဲ ဆဋ္ဌအာရုံခံအင်္ဂါက အမှန်မသိနိုင်ပါဘူး။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၂၉

မသိနိုင်ဘူးဆိုပေမဲ့ သိသလိုဖြစ်တာတွေ အများအပြား တော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက အဲသည် ဆဋ္ဌအာရုံခံအင်္ဂါပျက်လို့ဖြစ်တဲ့ အသိတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်အာရုံခံအင်္ဂါကလည်း ပျက်တယ်ရှိရသေး လား-ဆိုတာမျိုး မီးခိုးကြွက်လျောက် အမေးတော့ ထွက်ပါတယ်။ ဒါ လည်း အလျဉ်းသင့်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။

မျက်စိ၊နားအစစတွေနဲ့ ယူတဲ့အာရုံက တကယ်အရှိနဲ့ လွဲချော်တဲ့ အာရုံတွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဆဋ္ဌအာရုံနဲ့ တွက်ချက်လို့ရတာတွေ ဟာ အမှန်တွေဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ အဲသည်အာရုံတွေကို မှတ်သားထားရတဲ့ ဆဋ္ဌအာရုံခံအင်္ဂါတွေ လွဲချော်မှားယွင်းတာကိုပဲ ဦးနှောက်ပျက်တယ်- ပြောရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးနှောက်ပျက်တယ်-ဆိုတာ ဦးနှောက်ကြီး ပျက်သွားတယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ ဦးနှောက်မှာအသွင်းခံထားရတဲ့ အစီအစဉ် တွေပျက်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

သည်လောက်ဆိုရင် အာရုံခံအင်္ဂါတွေနဲ့ အသိတရား တွေအကြောင်း ရှင်းလောက်မှာပါပဲ။ သည်အာရုံခံအင်္ဂါရဲ့ အာရုံတွေဟာ လူမမွေးမီနဲ့သေပြီးတွေ မပါပါဘူး။ မမွေးမီနဲ့သေပြီး အကြောင်းအရာ အာရုံတွေဟာ ဆဋ္ဌအာရုံနဲ့မသိရမည့် အာရုံပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မသိရမှာဟာ ဓမ္မတာသဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်လိုဖြစ်လျက်လည်း သိတယ်- ဆိုတာမျိုးတွေ အများအပြားပဲ ရှိကြပါတယ်။ အမှန်တကယ် ရှိကြတာ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၀

ဒါတွေက ဘာတွေလဲ? မေးဖွယ်တွေပေါ့။ စိတ္တဇဆိုတာ ဒါတွေပဲပေါ့-လို့ ဖြေရမယ်။ ဘာကြောင့် သည်လိုပြောနိုင်တာလဲဆိုရင် အဲသည်အသိနဲ့ အသိခံအရှိကို ကိုက်ညီအောင်ပြလို့ မရလို့ပဲ။

အသိဟာ အရှိကို လူကသိမြင်ခြင်းရဲ့ နာမည်ပဲ။ အသိဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲသည်အသိ မှန်ကန်ကြောင်းပြနိုင်ဖို့ အဲသည်အသိရဲ့ အသိခံအရှိကို ပြနိုင်ရမှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ သိတော့ သိတယ်၊ အဲသည်အသိရဲ့ အသိခံအရှိကို မပြနိုင်ဘူးဆိုရင် အဲသည်အသိဟာ မမှန်မကန်အသိ၊ စိတ်ဟာ သူ့ဟာသူပဲသိနေတဲ့ အသိ၊ စိတ္တဇအသိပဲ။

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ပါရမီတွေဖြစ်နိုင်ဖို့ မြင်ပြတဲ့ အမြင်နှစ်ချက်ဟာ တကယ်မမြင်ဘဲ မြင်တဲ့အမြင်ဖြစ်တဲ့ စိတ္တဇအမြင်ဖြစ်နေတာ ရှောင်လွှဲလို့မရတာ ထင်ရှားတယ်။

၁၀။ မတရားပြုသူရဲ့ အပြုကို ခံရသူဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ရသွား၊ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား?

နောက်တချက်ဖြစ်တဲ့ မတရားပြု သူဆီက ပဲ့ထွက်လာတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေဟာ အပြုခံရသူမှာ ရရှိတယ်-ဆိုတာလည်း စိစစ်ကြည့်သင့်တယ်။ ဒါ တကယ်ဟုတ်ပါ့မလား? ဟုတ်တယ်-ဆိုရင် အလားတူတခုလည်း ဟုတ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါက ‘တရားမှုပြုသူရဲ့ အပြုခံရသူဟာလည်း တရားမှုပြုလို့ ပဲ့ထွက်လာတဲ့ မတရားမှု အထိမှန်ခံရပြီး အဲသည်မတရားမှုကိုရရှိသူ ဖြစ်မလား?’ -ဆိုတာပါပဲ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၁

ဒါတော့ လီဟုန်ကြည် ခေါင်းငြိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မတရားအပြစ်ရသူဟာ မတရားပြုသူဆီက ပဲ့ထွက်လာတဲ့တရားကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိတယ်ဆိုရင်တော့ တရားအပြစ်ရသူကလည်း တရားပြုသူ ဆီက မတရားတွေ ပဲ့ထွက်မှာပဲ။ အဲသည်အပဲ့တွေကို တရားအပြစ်ရ သူရဖို့ ဓမ္မတာမဆိုက်ဘူးလား? မတရားပြုရင် ပြုသူဆီက တရားပဲ့ထွက် တာ ခံရသလို၊ တရားပြုရင်လည်း ပြုသူဆီက မတရားတွေ ပဲ့အထွက်ခံရ မှာပဲ။ သည်တော့ တရားအပြစ်ရသူဟာ တရားပြုသူဆီက ပဲ့ထွက်လာ တဲ့ မတရားကို ရရမှာပေါ့။

သည်တော့ မတရား အဆက်ဆံခံရသူဟာ မတရား ဆက်ဆံသူဆီက ပဲ့ထွက်လာတဲ့တရားကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိသူဖြစ်သလို တရားနဲ့ အဆက်ဆံခံရသူဟာလည်း တရားနဲ့ဆက်ဆံသူဆီက ပဲ့ကျွေထွက်လာတဲ့ မတရားတွေ ရရှိသူဖြစ်ပြီး၊ တရားနဲ့ အဆက်ဆံခံရသူဟာ အလိုအ လျောက် မတရားသူ ဖြစ်တော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် တရားနဲ့ဆက်ဆံမည့် သူကို အဆက်ဆံမည့်သူက ရှောင်ရမလို ဖြစ်ပြီပဲ။ သည်လိုကော ဖြစ်သင့်ရဲ့လား? တရားနဲ့ဆက်ဆံသူကို ရှောင်ရရင် လူဟာ ဘယ်လိုသူနဲ့ ဆက်ဆံရမလဲ?

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့ မေတ္တာပါရမီဆိုင်ရာ ကျင့်ဖို့အတွက် အမြင်တွေဟာ အမြဲတေမကျတာ ပေါ်လွင်ပါတယ်။ ကျင့်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ကျင့်ဖို့အမြင်မလိုဘူး ပြောမလား? သည်လိုပြောရင် မှားမှာပါ။ အမြင်မှားနဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာတွေဖြစ်အောင်လုပ်ရင် အမြင်မှားခန္တီ၊ အမြင်မှားသစ္စာ၊မေတ္တာတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၂

အမြင်မှားနဲ့တည်ဆောက်လို့ဖြစ်တဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာ
တွေလည်း ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား-ပြောလိုတော့
ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ပဲရတာ ဖြစ်ပြီး ထာဝရခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာ
ဆီ မရောက်စေနိုင်ပါဘူး။ ယာယီရွှေ့လျားတဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာပဲ
ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ယာယီခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ ဖြစ်ပွားစေသူ
ဟာ အကျိုးဂုဏ်တွေတော့ ထင်နိုင်လောက်ပါတယ်။ ဒါကို လီဟုန်ကြည်
က ကားတိုက်ခံရသူနဲ့ ငြိမ်းပေါ်ကကျလာတဲ့သံပိုက်ကြီး ခေါင်းပေါ်တည့်
တည့်ကျလာပြီး များစွာထိခိုက်မခံရသူ အစစတွေ ပြပါတယ်။ သည်အ
ကျိုးတွေဟာ အဲသည်ခန္တီစတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ဟုတ်ကောင်း
ဟုတ်မှာပါ။ ဟုတ်ကောင်းမှလည်း ဟုတ်မှာပါ။

ကလေးတွေ လဲကျရာမှာ ကျိုးပဲ့တာ နည်းပါတယ်။
လူကြီးတွေဆိုရင် ကျိုးပဲ့တာများကြတယ်။ အကြောင်းကတော့
လူကြီးဟာ အဲသည်လိုဖြစ်မယ်ဆိုရင် ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ တုံ့ပြန်ပါတယ်။
ကလေးကတော့ တုံ့ပြန်မှုမဲ့လို့ပါပဲ။ ယောင်ကန်းကန်း တုံ့ပြန်မှုဟာ
ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာပျက်ရာ ရောက်ပါတယ်။ သည်လို မတုံ့ပြန်တာဟာ
ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာရှိရာ ရောက်လို့ပဲ။

သည်တရားက ကျန်းမာရေးဖြစ်စေတာလည်း လီဟုန်
ကြည် ညွှန်းပါတယ်။ လောကမှာ လူတိုင်းပဲ မကျန်းမာတာကို ကြောက်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၃

ရွှံ့ကြတယ်၊ ကျန်းမာတာကို လိုလားကြတယ်။ သည်တရားဟာ ကျန်းမာမှုတွေ ဖြစ်စေတာလည်း ဟုတ်လောက်မှာပဲ။ ဟုတ်ကောင်းမှလည်း ဟုတ်မှာပဲ။

သည်တရားကို နာကြားလေ့လာရလို့ ကျန်းမာတယ်ဆိုတာ...မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ဒေါကန်တာ၊ သစ္စာပျက်ပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ သွေးလေတွေဖောက်ပြန်တဲ့ စိတ်ကြောင်းရင်းခံ ရုပ်ရောဂါတွေ ရနေသူဆိုရင်တော့ သည်တရားဟာ အဲသည်ရောဂါတွေ ငြိမ်းစေရာရှိမှာ အမှန်ပဲ ဖြစ်တယ်။

သည်လိုမဟုတ်တဲ့ရောဂါတွေ ပျောက်ပျက်နဲ့ မဖြစ်ပွားစေတာဆိုတော့ ဟုတ်ကောင်းမှ ဟုတ်မှာပဲ။ ထန်းသီးကျွေ့ခိုက် ကျီးနင်း လိုက်သဘောမျိုး၊ သည်တရားလေ့လာတဲ့အချိန်နှင့် ရောဂါပျောက်မည့်အချိန် မတော်တဆ ကိုက်ညီနေတာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်စရာ ရှိပါတယ်။

၁၁။ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ခန္တီ၊မေတ္တာ၊သစ္စာအမြင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့အမြင်နဲ့ မတူဘူး

ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့မေတ္တာတွေဟာ ကောင်းတဲ့သဘာဝတွေပဲ။ ကောင်းတဲ့သဘာဝတွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်စရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကောင်းဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၄

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာ ဖြစ်ဖို့ပြတဲ့ အမြင်
တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘုရား မြင်ပြတဲ့အမြင်ကို မတွေ့ဘူးပဲ။ လီဟုန်ကြည်
မြင်တတ်သလို မြင်ပြတဲ့အမြင် ဖြစ်နေတာတွေနိုင်ပါတယ်။

ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့မေတ္တာဟာ လူ့လောကတည်ဆောက်ဖို့
အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တရားတွေရှိရင် လောက
ကြီး ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ရှိပြီး၊ တိုးတက်မှာ အမှန်
ဖြစ်တာ လူတိုင်း မျှော်မှန်းမိကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သည်တရားတွေပျက်ဖို့ခွင့်ထဲ
ရောက်သွားခံရရင် ပျက်မှုဖြစ်မယ်လို့-ဆိုတဲ့အသိ အဝင်မခံရအောင်
မတတ်နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ သည်တရားတွေ ချိုးဖျက်ကြတာဟာ လူတိုင်းရဲ့
ဓမ္မတာပဲ။

သည်တရားတွေရှိမှ တိုးတက်မယ်လည်း လူတိုင်းသိ
ကြသလို သည်တရားတွေ ငါ့အတွက် ဖျက်မှုဖြစ်မယ်လို့ကလည်း
လူတိုင်းဖြစ်ကြတယ်။ သည်တရားရှိမှ လောကတိုးတက်မှာဖြစ်ပေမဲ့
သည်တရားဖျက်မှ မိမိတိုးတက်မယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နေတော့ တခုကို
ရွေးတဲ့အခါ မိမိတိုးတက်ဖို့ပဲ ရွေးမိရတော့တာပဲ။

မိမိရယ်၊လောကရယ် သည်နှစ်ခုမှာ ဘယ်အရာက
အရေးပါသလဲ?

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၅

ဒါကိုဖြေရရင် ‘လောက’လို့ ဖြေမိမှာ မဟုတ်ကြဘူး။
မိမိမရှိရင် လောကရှိမှန်းပင် မသိနိုင်တာ ဖြစ်လို့ပဲ။ နှစ်ခုလုံး အရေးပါ
တယ်သိဖို့လည်း သိပ်မလွယ်ဘူး။ လောကမရှိဘဲ မိမိချည်းပဲ ရှိတာကို
မစဉ်းစားဘူးကြလို့ပဲ။

မိမိဟာ ဝန်ထမ်းသမား၊ လောကဟာ ဝန်ထုပ်။
သည်လိုမြင်ပြီး လောကရွှေ့လျားဖို့အတွက် ဝန်ထမ်း
သမားမိမိက ခိုင်မာတောင့်တင်းမှုရှိဖို့ လိုတယ်။ဒါကြောင့် လောကနဲ့မိမိ
သည်နှစ်ခုမှာ မိမိဟာ အရေးအပါဆုံးလို့ နေရာပေးမိရမှာ ဖြစ်တယ်။

လောကမရှိရင် မိမိမရှိနိုင်တာကို မစဉ်းစားမိကြတာက
တော့ လောကဟာ ကျယ်ပြောလွန်းတာကြောင့် လောကရဲ့ကမ်း၊ ကလ
နားကို မမြင်ဘူး ဖြစ်ကြလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် မိမိပဓာနစိတ်ကို မပျောက်
နိုင်ကြတာပဲ။

သည်လို မပျောက်နိုင်တာကို လွှတ်ထားလို့လည်း
လောကဟာ အကျိုးနည်းလှပြီ။ ဒါကို လောကကို ခြုံငုံသိမြင်သူတွေဟာ
မိမိပဓာနစိတ်ဓာတ်ကို နဖားကြိုး ထိုးချင်ကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားကလွဲတဲ့
ဘာသာတရားတွေဟာ အဲဒါတွေလုပ်ကြတာပဲ။

ဟိန္ဒူ၊ခရစ်ယာန်၊မွတ်ဆလင် အားလုံးပဲ သူတို့အဆို
အရ လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ပိုင်သူမဟုတ်ကြဘူး။ လူဟာ ဘုရား
သခင်ရဲ့ ဖန်ဆင်းရပ်ပဲ။ သည်အရပ်တွေဟာ ဘုရားသခင်ခွင့်ပြုတာ

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၆

အတွင်းမှာပဲ လှုပ်ရှားခွင့်ရှိတယ်၊ ခွင့်မပြုတာ လှုပ်ရှားမိတဲ့ သည်အရပ်
ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ချိုးဖျက်ပစ်တာ ခံရမယ်။

သည်ဘာသာဝင်တွေဟာ ဒါတွေကိုယုံကြည်ရတယ်။
သည်တော့ မိမိပဓာနစိတ်ဓာတ် လျှော့ပါးပြီး ငါတကောကောမူတွေ
နည်းပါး ပျောက်လွင့်ကြတာပေါ့။ သည်တော့ ခန္တီ၊မေတ္တာ၊သစ္စာတွေ
ဖြစ်တာပဲ။ သည်ဘာသာတရားတွေက မိမိပဓာနစိတ်ဓာတ် နှာကြော
သန်နေတဲ့ လူတွေကို နဖားကြိုးတပ်တဲ့အနေနဲ့ ‘မင်းတို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့
ဖန်ဆင်းရပ်တွေ ဖြစ်တယ်၊ ဘုရားပေးသမျှ ရနေကြရတာ၊ ဘုရား
ခွင့်ပြုတာလွန်ရင် ခံရပြီမှတ်ပေတော့’လို့ သည်လို အယုံသွင်းပေးကြ
တာပဲ။

သည်အယုံတွေကို လက်ဦးဆုံး ရခဲ့သူတွေက ဘယ်လို
လဲ? -မေးဖွယ်တွေပဲ။ သည်သူတွေဟာ လူတွေနှာကြောကို နဖားကြိုး
တပ်ချင်လို့ လိမ်ညာပြောခဲ့တာကို စွပ်စွဲမယ်ဆိုရင် စွပ်စွဲချင်စရာတွေ
ရှိတယ်။ သည်လိုလိမ်ညာရင် သူက သစ္စာအပျက်ခံပြီး သူများသစ္စာရှိ
အောင်လုပ်သလို ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သည်လိုလုံးလုံးပဲ မဟုတ်နိုင်ရ
ပါဘူး။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

၁၂။ ခြပ်ရဲ့အတွင်းကြည့်တော့ အချိန်နေရာခြပ်မဲ့ကိုမြင်ပြီး ဒါကို ထာဝရလွတ်မြောက်မှုလို့ ယူကြတယ်

တကယ်တော့ သူဟာ လောကရဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာ မဲ့ကြတဲ့အဖြစ်တွေ မြင်ပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကလည်း သိတတ်သူတွေဟာ သည်လိုဖြစ်ကြမြဲလည်း ခေမ္မတာဖြစ်တယ်။ သည်တော့ သည်လူတွေ ပန်းတိုင်ပြုပြီး အာရုံထားနေကြတဲ့ လိုလားမှု၊မလိုလားမှု ဆိုတာတွေကို သည်လူတွေနဲ့ထပ်တူ ပန်းတိုင်ပြု အာရုံထားမှုတွေ မလုပ်တော့ဘဲ ဒါတွေကိုကျောခိုင်းပြီး အာရုံမပြုမိအောင် နေထိုင်လိမ့်မယ်။

လိုလားစရာ၊ မလိုလားစရာတွေ အာရုံမပြုမိအောင် နေဖို့ဟာ မလွယ်ပါဘူး။ အာရုံပြုမည့်သူဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်အာရုံတွေရဲ့ ဖြည့်ဆီးမှု၊ဖျက်ဆီးမှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရလို့ပဲ။ ဖြည့်ဆီးစရာတွေ ဖြည့်ဆီးမှ ဖျက်ဆီးစရာတွေရဲ့ အဖျက်ဆီးခံရမှုက လွတ်မှာ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။

သည်အာရုံတွေနဲ့ ကင်းလို့လည်း မရဘူး။ သည်အာရုံတွေနဲ့ကင်းအောင် နေချင်တယ်-ဆိုတဲ့ အစွန်းနှစ်ရပ် လွန်ဆွဲတာ ခံရတော့တာပဲ။ သည်တော့ လူကို အနည်းဆုံးစားဝတ်နေရေးနဲ့ ပြီးအောင်မွေးပြီး၊ စိတ်ကို ရွှေ့လျားနေတာတခုခုမှာ ကပ်နေအောင် ထားတော့တာပဲ။ ရွှေ့လျားနေတဲ့အာရုံမှာ စိတ်ကိုထားပြီဆိုတော့ အဲသည်အာရုံနဲ့ထပ်တူ

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၈

စိတ်ကလည်း ရွှေလျားနေလိမ့်မယ်။ ရွှေလျားပြီးတဲ့အာရုံမှာ စိတ်ကို လည်း မထားဘူး၊ ရွှေလျားမည့်အာရုံမှာလည်း စိတ်ကိုမထားဘူး၊ ရွှေလျားနေတဲ့ အာရုံမှာပဲ စိတ်ကိုထားတော့ စိတ်ဟာ အချိန်မဲ့ဖြစ်သွားတာ ပေါ့။

အချိန်ဆိုတာ သိသူအတွက် အသိခံအရာရဲ့ ရွှေလျားမှု ကို ခေါ်ဝေါ်တဲ့အမည် မဟုတ်လား။ သိသူရဲ့အသိနဲ့ အသိခံအာရုံ ထပ် သွားပြီဆိုရင် အချိန်ပျောက် ခံသွားရမှာပဲ။ ဆက်တယ်လိုက် ပြိုဟ်တု (Satellite)နဲ့ ကမ္ဘာလိုပေါ့။

သည်လိုကြည့်တော့ အချိန်ပျောက်ပြီး သက်သာရာရ ပေမဲ့ ခြပ်ကတော့ ကျန်တာပဲ။ သည်ခြပ်တွေကို အဖြစ်အပျက် ကြည့် တယ်။ သည်ခြပ်တွေကလည်း အစဉ်အမြဲ မပြောင်းလဲကြတာတွေမှ မဟုတ်တာပဲ။ သတိမမူလို့သာ လူမမြင်-ဆိုတာလို ဖြစ်ကြတာပဲ။

ဒါကို ရှေးအခါက ပရမတ္ထဝါဒီကြီးတွေဟာ ကောင်း ကောင်းသိမြင်နိုင်ဖို့ မဟာကျမ်းကြီးတစောင် ပြုထားခဲ့ကြတာ ရှိတယ်။ အမည်က ‘ပဋ္ဌာနကရဏ’လို့ ခေါ်တယ်။ ပဓာနပကရဏ ဖြစ်လို့ပဲ။ ခြပ်တွေက ရုပ်ခြပ်နာမ်ခြပ်တွေပေါ့။

အဲသည်ခြပ်တွေဟာ ပဓာန အကြောင်းပစ္စည်းတွေရဲ့ အထောက်အပံ့နဲ့ ဖြစ်တည်နေတာတွေပဲ။ လူ့မှာရှိတဲ့သူတွေလည်း

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၃၉

အကြောင်းပစ္စည်းပဲ။ အာရုံတွေ၊ ကြီးစိုးမှုတွေ အစစတွေလည်း အကြောင်းပစ္စည်းတွေပေါ့။

ဒါတွေက လူမှာရှိတဲ့ ရုပ်ဒြပ်နာမ်ဒြပ်တွေ ဖြစ်ပေါ်အောင် ကျေးဇူးပြုကြတာပဲ။ သည်တော့ ရုပ်ဒြပ်နာမ်ဒြပ်တစ်ခုတိုင်းဟာ သူ့အလိုလိုဖြစ်ပေါ်တာလို့ မရှိဘဲ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကျိုးပဲ ဖြစ်တာ တွေ့ရတော့တာပေါ့။

အကြောင်းမရှိရင် အကျိုးဒြပ်တွေက ဖြစ်ခွင့်မရှိတာ ဆိုတော့ ဒြပ်တွေရဲ့ဘဝဟာ မြဲမြံခိုင်ခံ့တဲ့အနေမှာ မရှိတာ ပေါ်လွင်လာတယ်။ သည်တော့ ဒြပ်တွေရဲ့အဖြစ်ဟာ ကောင်းတဲ့နေရာမှာလည်း မရှိဘူး။ အနှစ်မဲ့အဖြစ် ဖြစ်တယ်။

အဲသည်ပဓာနပကရဏကို တတ်သူကတော့ ကျမ်းရဲ့သင်ကြားချက်အရ နှလုံးသွင်းပြီး ဒြပ်တွေရဲ့ အရှိမဲ့အဖြစ်ကို သိကြတယ်။ မတတ်သူတွေကတော့ လူထဲကအဖြစ်တစ်ခုတိုင်းကို လေ့လာရပြီပေါ့။ တွေးကြည့်နိုင်တဲ့အသိ မရှိတော့၊ ပြေးကြည့်ပြီး အသိယူရတယ် ပြောရမယ်။ တွေးကြည့်ပြီးသိနိုင်တာ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ပြောပဲကြည့်ကြည့် တွေးပဲကြည့်ကြည့် အဲသည်ရုပ်နာမ်ဒြပ်တွေမှာ အဖြစ်အပျက် ရှိနေတာ သိကြတာတော့ တူပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၄၀

အဖြစ်,အပျက်တွေ သိသူဟာ အဲသည်အဖြစ်,အပျက်
တွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့အဖြစ်ကို သိရပြီး၊ အဲသည် အဖြစ်,အပျက်တွေကို
ငြီးငွေ့လွန်မြောက်လိုမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ သည်တော့ ဒါတွေကို အထူး
ဆင်ခြင်တော့ ဒါတွေကို အပြည့်အဝသိတဲ့အဖြစ် ရောက်ပြီး၊ သည်ရုပ်
နာမ်ဒြပ်တွေဟာ ပစ္စယသမဝါယတွေလို့ အလျော်အသိများ ဖြစ်ပွားခါ
ရုပ်ဒြပ်နာမ်ဒြပ် အဖြစ်မရှိရာဆီအရောက် သိသွားတာပါပဲ။ သည်သူဟာ
ဒြပ်သုည,နေရာမဲ့အဖြစ် အမြင်ရောက်နေသူပါပဲ။

သည်သူဟာ အမှန်ဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ်၊ ကျန်တာတွေက
မာယာတွေ-လို့ ဖြစ်တယ်။ သည်မာယာတွေဟာ အခိုင်အမာ ဘာမှ
မရှိဘူး၊ ပစ္စယသမဝါယလို့ ပြောရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဖြစ်တာ
တွေပဲ။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်ဟာလည်း တခြားပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ပဲ။

သည်တော့ ဆုံးစမရှိတဲ့ အနာဒီအနန္တ အသင်္ခတ
အဇာတိ အဇရာ အဗျာဓိ အမရဏ ဖြစ်တဲ့အရာရဲ့ ဖန်ဆင်းချက်တွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး နှာကြောတင်းလှတဲ့ လူ့အခန်းကဏ္ဍ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်
ပျောက်ဖျက်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကို နဖားတပ်ချင်လို့ အညာအ
ဖျန်းပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အမြင်ပေါက်ချက်အရ ပြောခဲ့ခြင်း
မျှပါပဲ။

လူတွေက အပြင်ကြည့်ရတာများပြီး အပြင်မှာကျက်
စားရတဲ့ မူးနောက်ငြီးငွေ့ကြတဲ့အခါ အဲသည်မကြည့်မိအောင် အတွင်းမှာ

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

စိတ်ကိုထားကြည့်ကြမဲ့ ဖြစ်ကြတယ်။ ရှေးကလည်း သည်လိုပဲ၊ ခုလည်း သည်လိုပါပဲ၊ ဘာမှမထူးပါဘူး။ အခု နည်းနည်းပိုတာက ကိရိယာတွေ ထွင်အားကောင်းလာလို့ အပြင်မှာကြည့်ရတာတွေ မကုန် နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး အပြင်ကြည့်လို့မဝနိုင် လွယ်တာ လောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အတွင်းကြည့် အား နည်းနည်းပါးသွားသလိုတော့ ဖြစ်ရတယ်။ သိပ္ပံစနစ်တွေဟာ အပြင်ကြည့်စနစ်တွေပဲ။

ကွန်မြူနစ်စနစ်ဟာ အပြင်ကြည့်တဲ့စနစ်ထဲက စနစ် တခုပဲ။ အဲသည်စနစ် အပေါက်ရောက်နည်းလာတဲ့အခါ အတွင်းကြည့် စနစ်တွေ ခေါင်းထောင်ထလာခွင့် ရတာပဲ။ ပီကင်းမှာ အတွင်းကြည့်စနစ် ပြပွဲပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ လီဟုန်ကြည်ဟာ အဲသည်မှာ အောင်ပွဲခံ ခဲ့တယ် သိရတယ်။

လီဟုန်ကြည်ဟာ အတွင်းကြည့်စနစ်မှာ ထိပ်တန်း ပေါက်ရောက်ခဲ့သူပဲ။ ခေတ်ဘာသာရေး အသုံးအနှုန်းနဲ့ သုံးမယ်ဆိုရင် ဘာသာရေးတခုရဲ့ခေါင်းဆောင်၊ တမန်တော်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောရ လောက်အောင်ရှိသူဖြစ်တယ် ပြောရစရာဖြစ်တယ်။

အချိန်တိုအတွင်းမှာ သူ့ဟောပြောတဲ့ဓမ္မ ချဉ်းကပ်သူ ဆယ်ကုဋေလောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပြီး သိနိုင်တယ်။ ရှေးအခါက ဘယ်ဘုရားဆိုသူနဲ့ တမန်တော်ဆိုသူမှ သူ့လောက် အချိန်တိုအတွင်း သူတို့တရားချဉ်းကပ်သူ များပြားခဲ့တာ မရှိခဲ့ဘူး။ ရာမတို့၊ ခရစ်ရှုနား

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၄၂

တို့လည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဗုဒ္ဓတို့ နိဂန္ဓတို့လည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဟိဘရူးတို့ ခရစ်တို့ မိုဟာမက်တို့လည်း မရှိခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ အခုခေတ်သစ်ထဲမှာ ခရစ်ရှုမှုရတီးတို့လည်း သည်လိုပါပဲ။ အခုတောင် သူတရားဆည်း ကပ်သူ တစ်ကုဋေ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။

၁၃။ အချိန်နေရာခြပ် သုညရောက်သူတွေဟာ လောကတခုလုံး ခန္တိသစ္စာမေတ္တာ ထားချင်ကြတဲ့ လူလည်တွေဖြစ်တယ်

သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ဗုဒ္ဓနဲ့ နိဂန္ဓက လွဲသူတွေဟာ အချိန်သုည၊ နေရာသုည အရောက် ပေါက်ပြီးကြသူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ လီဟုန်ကြည်လည်း သည်လိုပဲပေါက်ပြီးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်နဲ့နေရာ သုညရောက်ပေါက်အောင် သိပြီးသူများဟာ စကြဝဠာလောကအတွင်း ရှိရှိသမျှတွေကို ခန္တိသစ္စာနဲ့မေတ္တာများ ထားချင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟတွေ မထား ကြစေချင်ပါဘူး။ ဒါတွေထားလို့ မှားကြတာမျိုးမြင်ပြီး မဖြစ်စေချင်လို့ပါပဲ။ လူလည်ဟာ လူမိုက်ကို မမိုက် စေချင်သလိုပါပဲ။

လူတွေ မာယာဝိသင်္ခါရတွေနဲ့ မိုက်နေကြတာတွေကို အဆုံးသတ်နိုင်အောင် ထာဝရသင်္ခန်းစာကို တွေ့အောင် အားထုတ်ကြစေ ချင်တယ်။ မမြင်သေးသော်မှ အယုံဝင်ကြစေချင်တယ်။ မြင်ရင်ဖြစ်ဖြစ် မမြင်သော်မှ ယုံရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သည်အသင်္ခတ ထာဝရကြီးက ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေ ဖန်ဆင်းပေးမှာဖြစ်တယ်-လို့ပဲ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဘယ်လို ဖန်ဆင်းပေးမှာလဲ-ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင့်ခြောက်ရာကျော်က ရေးခဲ့တဲ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ အနက် ဖွင့်ကျမ်းထဲမှာ ဆိုထားတယ်။ “နိဗ္ဗာန် အာဂမ္မ ရာဂါဒယော ဒီဏာ”- လို့ပဲ။ ထာဝရဆီရောက်ရင် တဏှာ ရာဂ ဒေါသ မောဟတွေ ကုန်တာ ပဲလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒါတွေကုန်ရင် ဒါတွေကြောင့် အယိုယိုအဖိတ်ဖိတ် ဖြစ်ရတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ပြည့်လျှံ ဖြစ်ထွန်းကြရပြီပေါ့။

ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာဆိုတာတွေဟာ ထာဝရ ဖြစ်တဲ့ အသင်္ခတဓာတ်က ဖန်ဆင်းထားခံရတာတွေပဲ။ ဆိုးဝါးယုတ်ညံ့မှု မှန်သမျှဟာ မာန-လို့ဆိုရတဲ့ မာရ်နတ်ဖန်ဆင်းချက်တွေပေါ့။ သူ့အပေါင်း အဖက်တွေက လောဘဒေါသ အစစတွေပဲ။ ဒါတွေက ခန္တိသစ္စာမေတ္တာ ဆိုတာ ချို့နဲ့လား-တွေပဲ။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က မြန်မာပြည်မှာ ဆရာတော်ကြီးတပါး ကလည်း သည်လိုရေးခဲ့တယ်။ တောသူကြီးတဦးဟာ လူဆိုးဓားပြတွေ ဘေး ကြောက်နေရတယ်။ တနေ့တော့ သူက ဘုရင်ကို ခစားတယ်။ ဘုရင်က သူ့ကို မြို့ဝန်အရာတက်ပေးလိုက်တော့ သူက လူဆိုးမကြောက် ရတော့ဘူး။ လူဆိုးတွေက သူ့ကြောက်ရတယ်။ အဲသည်မှာ တောသူ ကြီးက မာနပိုင်နက်ထဲကလူပဲ၊ ဘုရင်က ထာဝရအသင်္ခတပေါ့။ သူကြီး ဟာ အသင်္ခတမတွေ့ခင်က တမျိုး၊ တွေ့တော့ တမျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် ထာဝရဖြစ်တဲ့ အသင်္ခတဟာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာခပ်သိမ်းရဲ့ ဖန်ဆင်း ရှင်ပဲ။

ထာဝရဖြစ်တဲ့ အသင်္ခတဟာ အမှန်ဖြစ်တဲ့ စကြဝဠာ
လောက ဖြစ်တယ်။ အဲဒါရဲ့တရားဟာ ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့မေတ္တာဖြစ်တယ်။
ထာဝရစကြဝဠာလောကဟာ ဂုဏ်ရှင်၊ ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့ မေတ္တာတွေက
ဂုဏ်တွေပဲ။ သည်ဂုဏ်တွေက ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ဖြစ်စေတာပဲ။

၁၄။ ထာဝရဆိုက်တဲ့လမ်းကို လီဟုန်ကြည်က တိတိပပ ပြလိုက်တယ်

ဒါကြောင့် ထာဝရဖြစ်တဲ့ အချိန်နဲ့နေရာ သုညအဖြစ်
ကိုရောက်ဖို့လမ်းဟာ ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့ မေတ္တာတွေပဲ။ ဒါတွေဖြစ်လို့ ပြည့်
ချိန်ဟာ ထာဝရဆိုက်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် လီဟုန်ကြည်က ပြောတာပဲ။
‘မကောင်းမှုအပြုခံရသူဟာ အခံခက်မှာဖြစ်ပေမဲ့ ခံရင် အကျိုးရတာကို
မြင်အောင်ပြပြီး ခံနိုင်မှု မွေးစေတာပဲ။ သည်ခံနိုင်မှု မွေးတာထဲမှာ
ခန္တီရော သစ္စာနဲ့မေတ္တာပါ သက်ဝင်ပါတယ်။ ခံနိုင်တာက-ခန္တီ၊
ရတာမြင်တာက-သစ္စာ၊ ပြုသူကို မမုန်းတီးစေတော့တာက-မေတ္တာပေါ့။

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ သည်ပြချက်ဟာ အချိန်နဲ့နေရာ သုည
ဖြစ်တဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာခပ်သိမ်းကို ဖြစ်စေတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ဆီအ
ရောက်ပို့နိုင်တဲ့ လမ်းပဲ။ သည်လမ်းကို ဘယ်သူမှ သည်လို တိတိပပ
မဖောက်နိုင်ကြသေးဘဲ လီဟုန်ကြည် ဖောက်လိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့်
လီဟုန်ကြည်ဟာ ဘာသာရေးတခုရဲ့ခေါင်းဆောင်၊ နေရာသုညဖြစ်တဲ့
ဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့ တမန်တော်တစ်ယောက်အဖြစ် လောက်လောက်လားလား
နေရာရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၄၅

ဒါကြောင့် လူတွေကလည်း ဒါကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ကာလတိုအတွင်းမှာပဲ ချဉ်းကပ်သူ ဆယ်ကုဋေမျှ ရှိလာသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူရဲမြင်ပြစွမ်းအားကလည်း ကြီးမားပါတယ်။ လီဟုန်ကြည်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာအတွင်းမှာ သက်ဆင်းပြီး ကြီးမြင့်လာသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့အရိယသစ္စာကွယ်ရာမှာ ကြီးမြင့်လာသူပဲ ဖြစ်ပါမယ်။

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဆရာအရိယာ ဘယ်သူလဲ? အပြခက် ပါမယ်။ အရိယသစ္စာကွယ်ရာမှာ ထွန်းကားကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ အချိန်မဲ့နေရာမဲ့တွေဆီ လမ်းကြောင်း ပေါက်ပေါက်သွားခဲ့ကြရိုး ရှိပါတယ်။ အဲဒါလည်း နှစ်တွေ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ထောင့် သုံးရာ ဝန်းကျင်လောက် ရှိခဲ့ပြီ။

၁၅။ ဓမ္မစကြာလည်စေသော်သည် ဗုဒ္ဓ၏ အရိယသစ္စာပြင်ပက လောကဓမ္မတခုသာ ဖြစ်တယ်

ဒါတွေကြောင့်...

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ‘ဓမ္မစကြာလည်စေသော်’ကို ဗုဒ္ဓဓမ္မ မဟုတ်ဘူးလို့ သုံးသပ်ရမှာတောင် အားနားစရာ ဖြစ်ရတယ်။ လီဟုန် ကြည်တို့က ဗုဒ္ဓဓမ္မအဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ကျင့်ကြံလာခဲ့ရာက ရလာ တာဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း တလောကလုံးကလည်း ဒါတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာတွေလို့ အသိအမှတ်ပြုပြီးကလည်း ရှိတယ် မဟုတ် လား။ သည်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ ရိုးသားစွာယူထားသူဆီက ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆွဲမလုယက်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၄၆

အရိယသစ္စာရောက် ဗုဒ္ဓဓမ္မမဟုတ်ဘူး-ဆိုတာ လောက်သာ သုံးသပ်ရပါမယ်။ အရိယသစ္စာရောက် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ လုပ်နေကြတာတွေဟာ ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်း ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ သည်လိုဖြစ်လျက်နဲ့ လီဟုန်ကြည့် ဗုဒ္ဓဘာသာခံယူချက် ကျမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူးလုပ်လို့ တရားပါတော့မလားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ကတော့ အရိယသစ္စာအောက် အလျှော့ဖြစ်စေ၊ အရိယသစ္စာထက် အပိုဖြစ်စေ ဖြစ်နေရင် ဗုဒ္ဓဓမ္မအဖြစ်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။

၁၆။ လီဟုန်ကြည့်ရဲ့ ဓမ္မစကြာလည်စေသော်သည် လူသားအကျိုး ဆောင်ရဲ့လား

ဒုတိယအချက်သုံးသပ်ချက်-ကို သုံးသပ်ရပါမယ်။

အရိယသစ္စာ မဟုတ်သော်မှ အကျိုးရှိတဲ့ လူသား လျှောက်လမ်းဟုတ်၊မဟုတ် သုံးသပ်စရာပါပဲ။ လီဟုန်ကြည့်ရဲ့ ဓမ္မစကြာလည်စေသော် ဟောပြောချက်ဟာ လီဟုန်ကြည့်ရဲ့ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စပြုချက်တွေနဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာ တည်ဆောက်ပြချက်တွေပဲ။ ပုဂ္ဂလနဲ့ ဓမ္မအဖြစ် ဒါတွေပဲ ပြရမှာတွေပါပဲ။သည်ပြချက်တွေကြောင့် အခုလောက် အောင်မြင်တာလည်း ဖြစ်စရာရှိပါတယ်။

သည်ပြချက်တွေဟာ ဝါကြွားတာလို့ ထင်စရာဖြစ်ပါတယ်။ သည်လိုဟုတ်မှာမဟုတ်ဘဲ သည်လုပ်ငန်းဟာ သည်လိုလုပ်ဖန်များသူ သည်လိုပဲ ဖြစ်တတ်မြဲလည်း ရှိပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဗမာပြည်က တောင်တန်းသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦး
ဆိုရင် တောထဲမှာ ပရိတ်တွေရွတ်ဖတ်နေလိုက်တာ ကြာတော့ နတ်တွေ
လာနာကြတယ်-လို့ မြင်ရတဲ့အဖြစ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောတာပါပဲ။ သူပရိတ်
ရွတ်လိုက်ရင် ရေတွေဆူလာတာလည်း ပြောတော့တာပဲ။ လူတွေလည်း
မြင်ရတယ်လို့အထိ ဖြစ်ကြရတယ်။ ဗီဒီယိုဆရာက သည်အဖြစ်ကို
ထူးဆန်းချက် မှတ်တမ်းတင်ပြချင်လို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မှတ်တမ်းတော့
ဝင်အောင်မတင်နိုင် ဖြစ်ရတယ်။ ဗီဒီယိုက ဇီဝပစ္စည်းမဟုတ်တာဆိုတော့
မှတ်တမ်းထဲ မဝင်တာပေါ့။

ရောဂါတွေပျောက်ဖို့ တရားသင်တန်း လာမတက်နဲ့။
တရားသင်တန်းတက်ရင်း ရောဂါတွေပျောက်နေပြီး ဖြစ်နေမယ်။ သင်
တန်းတက်နေသူတဦးဟာ တနေ့မှာ ကားအတိုက်ခံရပေမဲ့ ဘာမှ အထူး
မဖြစ်ဘဲရှိတာ။ ဒါလို အစစတွေလည်း ပြောလောက်တာပါပဲ။

လူဟာ သက်ဝင်သွားရင် လူထဲက ဟော်မုန်းတမျိုး
ထွက်တယ် သိရပါတယ်။ အဲဒါက အဲသည်သူပြချက်တွေမှာ ယုံမှုကို
ဖြစ်စေတတ်တယ် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၆၀ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်ဆီက ဗမာပြည် အရှေ့
မြောက်ဖျားတနယ်မှာ ‘ဘုရားထန်’ဆိုသူတဦး ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူတရား
ကျင့်ပြီး ဘုရားဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။သူ့ကို သိန္နီ၊သီပေါအရောက် စော်
ဘွားနဲ့နယ်သားတွေ ပူဇော်ပြီးကြပြီ။ မန္တလေးရောက်လုလု ဖြစ်သွားပေမဲ့
မရောက်တော့ မရောက်လိုက်ဘူး။ အရှေ့မြောက်တခွင်ခရီးစဉ်မှာ

ဦးသိန်းဖေမြင့်က ဘုရားထန်ကိုတွေ့တော့ ရွှေဘော်ထိုးနေတယ်-လို့ ရေးထားတယ်။ နောင်အကြောင်းသင့်မှ ဘုရားပြန်လုပ်မယ် ပြောတယ်- ဆိုလား မှတ်ရတယ်။ ဒါတွေပြောရတာက အယုံနဲ့စပ်လို့ပါပဲ။ ယုံတယ် ဆိုတာ တဘက်သူက ကိုယ့်စိတ်ယူနိုင်ရင် ယုံတော့တာပါပဲ-လို့ပေါ့။

နောက်ဥပမာတစ်ခု ပြောပါ့မယ်။ ၁၉၅၀-၆၀လောက် ကစပြီး သထုံနယ်က အလံတရာ ဆရာတော်ဆိုတာ ရန်အရွယ်ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်လံတစ်ရာအဝန်း၊ အဲသည်အတိုင်း အမြင့်ရှိတဲ့ စေတီတဆူကို ခေတ်သစ်အင်္ဂတေမပါဘဲ အုံတုံ, ကျွဲကော်, အစရှိတဲ့ ရှေးခေတ်ဟောင်း သရွတ်ဖော်စပ်နည်းနဲ့ တည်ခဲ့ပါတယ်။ တည်တဲ့နေရာ မှာ တည်ဆောက်တဲ့သူတွေကို ယောက်ျား, မိန်းမ, ကလေး, လူကြီးမရွေး သက်လွတ်စားစေပြီး ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းစေကာ ခန္တီ, သစ္စာ, မေတ္တာ နဲ့နေဖို့ သွန်သင်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း နောင်ပွင့်မယ့် အရိမေတ္တယျ ဘုရားအလောင်းအဖြစ် ယုံကြည်စေခဲ့ပါတယ်။

သည်ယုံကြည်မှုတွေဟာ အလံ တရာဒေသဝန်းကျင် က လူတွေသာမက ဗမာပြည်အရပ်ရပ်က လူတွေကိုပါ ယုံကြည်စေပြီး၊ သည် စေတီတည်ဆောက်ရေးမှာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးပေးပြီး လာရောက် လုပ်ဆောင်သူတွေ ရာဂဏန်း ထောင်ဂဏန်းထိ ရှိပါတယ်။ ၁၉၈၀ပြည့် ကျော်မှာတော့ သရွတ်နဲ့တည်တဲ့ သည်စေတီဟာ တည်လိုက်ပြီလိုက် နဲ့ အစမသတ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ခေတ်မီအင်္ဂတေဆန်ဆက်တည်မှ စေတီပြီးသွားပါတယ်။ အရိမေတ္တယျ ဘုရားဟာ ကန့်ကော်ပင်အောက်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၄၉

မှာ ပွင့်မယ်လို့ ရှေးနှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင် ကျော်လောက်က ဗျာဒိတ်စာကရှိ ထားတယ် ဆိုလေတော့ အလံတရာစေတီ သွားတဲ့လမ်းမှာ ကန့်ကော်ပင် တွေ တန်းစီ ပြီးစိုက်ထားတာ ယနေ့ထိ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ သည်ဆရာတော်ဟာ သည်စေတီနဲ့ အဆုံးမသတ် သေးဘဲ သည်စေတီရဲ့မြောက်ဘက် ၅မိုင်လောက်မှာ သက္ကစေတီဆိုပြီး တည်ပြန်ပါတယ်။ ၁၉၉၃ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ အရိမေတ္တေယျဘုရား ပွင့်တယ်ဆိုပြီး ကန့်ကော်ပင်အောက်မှာ မြပလ္လင်တက်ပွဲကို ခြံမြဲခြံမဲ့သဲသဲ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သည်ပွဲမှာလည်း သူ့ကိုယ့်ကြည်တဲ့လူတွေ ထောင် ဂဏန်းသောင်းဂဏန်းထိ လာရောက် ဖူးမြော်ကြပါတယ်။ သည်လူတွေ ဟာ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာကို ဘဝပါပုံပေးပြီး ယုံကြည် ကြခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မ သုံးသပ်ကြရအောင်လား။ သည်ဓမ္မဟာ လူကို ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာတွေ တည်ဆောက်ပေးချင်တာပါပဲ။ အဲဒါလည်း မရေမရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ လူကို ပီပီပြင်ပြင်မြင်တဲ့အနေမှာ မရှိလို့ပါပဲ။ သည်တော့ ဓမ္မစကြာလည်စေသော် ညွှန်ပြချက်ဟာ လောကမှာရှိကြပြီး ဓမ္မတွေထဲက ဓမ္မတခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လောကမှာရှိကြပြီးတဲ့ ဓမ္မတွေအားလုံးလိုလိုဟာ လူ့ အတွက် တည်ဆောက်ကြတာတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ လူ့အတွက် ပီပြင်တဲ့အထိ ပြီးစီးအောင် ဆောက်မသွားနိုင်ကြဘဲ ရှိကြတာတွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၀

ယာယီဆရာဦးတုတ် ယာယီလုပ်သလို ဖြစ်နေ တာပေါ့။ ဦးတုတ်ဟာ လူသေကို သုသာန်ပို့တဲ့အဆင်တန်ဆာ ယာယီလုပ်သူပဲ။ လူတဦးသေ လျင် ယာယီတစ်ခါ လုပ်ရတာပဲ။ ယာယီပေါ်မှာ လူသေကိုတင်ပြီး သင်္ချိုင်းပို့တဲ့အခါ သင်္ချိုင်းအရောက် ဦးတုတ်က ယာယီဆေးလိုက်ခြယ် ပေးလို့ မပြီးသေးဘဲရှိနေတယ်-ဆိုတာပါပဲ။ သည်ယာယီဟာ သင်္ချိုင်း ရောက်ရင် ဖျက်ပစ်မှာပါ။ ယာယီဟာ သင်္ချိုင်းကိုလွန်ပြီး အသုံးကျတာ မဟုတ်ဘူးပဲ။

သည်ကလုပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်တွေဟာ နောင် ဘဝမှရမှာလို့ မပြောဆိုမညွှန်ပြတဲ့ ဓမ္မလို့ လောကမှာ မရှိသလောက်ဘဲ။ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ဓမ္မလည်း သည်လိုပဲဖြစ်တာ တွေ့ရတယ်။ ယာယီဆရာ ဦးတုတ် သင်္ချိုင်းရောက်တဲ့အထိ ဆေးလိုက်ရေးနေသလိုပဲ။

၁၇။ လူ့အကျိုးဆောင်ဖို့ လူ့သဘာဝကို မှန်ကန်အောင်သိရတယ်

ဓမ္မတွေ ညွှန်ပြကြသူတွေဟာ ဓမ္မညွှန်ပြသူတွေ လုပ် နေကြပေမဲ့ ဓမ္မတွေကို မသိနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဓမ္မကိုဆောင်ရမည့်သူတွေကိုလည်း မသိကြဘူး။ သည်လိုဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

သူတို့မသိကြောင်း ဘယ်လိုသိရတာလဲ? မေးစရာရှိ တယ်။ ဓမ္မရဲ့အကျိုးကို လူကိုလွန်ပြီးပြကြတာတွေ တွေ့နေရတာနဲ့

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၁

သိရတယ်ပြောရမယ်။ လူကို ဓမ္မအဆောင်ခိုင်းတယ်၊ အဲသည်ဓမ္မ ဆောင်
ရတဲ့အကျိုးကို လူသေပြီးမှဖြစ်မယ်လို့ ညွှန်ပြတယ်။

သည်လိုဖြစ်မှာကို တိကျတဲ့သက်သေသက္ကာယ ပြနိုင်
ကြတာ မဟုတ်ကြဘူး။ စိတ်မှန်းနဲ့ ရမ်းဆပြနေကြတာတွေပဲ။ အခုအချိန်
မှာ လူ့မျက်စိတွေဟာ ကျယ်လာနေကြပြီ၊ တချိန်က ကိုယ့်မျက်စိတဆုံး
နားတဆုံးလောက် မြင်နိုင်၊ ကြားနိုင် လေ့လာဆည်းပူးနိုင်ရာက အခု
ကမ္ဘာအနှံ့လောက် မြင်နိုင်၊ ကြားနိုင်တဲ့အဖြစ် ရှိလာခဲ့ပြီ။

ရှေးအခါက မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးနဲ့ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်
ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းဟာ ပုံပြင်ထဲ သွင်းပြီးကြပြီ။ နှလုံးသားအတွင်း
သွေးလက်တဖက်ရဲ့အလည်မှာ ပုန်းညက်စေ့ပမာဏ ဟဒယမှာ စိတ်က
တည်မှီတာလည်း ပုံပြင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လူဖြစ်ဖို့ တဘက်ဘဝက လာခဲ့ရတယ်
ဆိုတာလည်း လူဗီဇဆဲလ်(Chromosome cells)ထဲမှာ လူ့အဖြစ်အတွက်
ပြည့်စုံအောင် ပါဝင်နေတာကို အခုရာစုတဝက် လောက်အတွင်းမှာ
သိပြီးခဲ့တာက ချေဖျက်တာ ခံလိုက်ရပြီ။

ဓမ္မမသိဘဲ၊ ဓမ္မဆောင်ကြမယ့်လူတွေလည်း မသိဘဲ
ဓမ္မညွှန်ပြသူတွေဟာ လောကရဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး သရော်
တာ ခံကြရမယ့်သူတွေပါပဲ။ သည်အထဲမှာ နောက်ဆုံးပွင့်မယ့် တမန်
တော်လီဟုန်ကြည်လည်း လွတ်ဖို့မရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၂

လူ့အတွက် ဓမ္မတွေကို တည်ဆောက်ကြတာပဲ။ လူမသိဘဲ ဓမ္မတည်ဆောက်တော့ လူမှားသလောက် ဓမ္မလည်း မှားရတော့တာပါပဲ။ လူမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ အပိခံနေရတယ်။ ဒါကို မြင်ပြီး လူပေါ်ကဝန်တွေ ကျကုန်ကြဖို့ဆောင်စရာအဆောင်ဓမ္မတွေကို ညွှန်ပြကြတယ်။ လူ့အမြင်ကမမှန်တော့ ဓမ္မညွှန်ပြချက်လည်း မမှန်ဖြစ်ရတာပဲ။

လူကို ဘယ်လိုအမြင်မမှန်သလဲ?

ဒါကိုဖြေကြည့်ရမယ်။ သည်လူဟာ သူမမွေးမီ ဘဝကြီးငယ်က ပြုခဲ့တဲ့ကံတွေရဲ့ အကျိုးဝိပါက် အထုအထည်ဖြစ်တယ်လို့ မြင်ကြတယ်။ သည်လူဟာ မိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ပွားလာတာဆိုတာ သိကြပြီးဖြစ်ပေမဲ့ မိဘနှစ်ပါးက မပေါက်ပွားခင်ကထည်းက ရှိပြီးသားအဖြစ် မှတ်ယူချင်ကြတယ်။

သည်လို မှတ်ယူချင်ကြတာမှာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ တဦးနဲ့တဦး မတူခြားနား ကွဲပြားကြတာဟာ သည်လိုမှတ်ယူချင်ကြခြင်းရဲ့ အကြောင်းပဲ။ လူတွေဟာ သည်လို တဦးနဲ့တဦး မတူခြားနား ကွဲပြားကြတာကို တအားစိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ ဘယ်ကြောင့်ဖြစ်ရတယ်လို့ မဖော်နိုင်ကြဘူး။

တခြားတခြား သက်ရှိတွေလည်း အနည်းအပါးက အများအပြားအထိ ကွဲပြားတာတွေ ရှိမှာပဲ။ ဒါတွေကို ကိုယ်တွေ့အဖြစ် မဟုတ်တော့ စိတ်မဝင်စားကြတာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့လည်း သစ်ပင်တို့

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၃

တိရစ္ဆာန်တို့ ရှင်သန်မှုဟာ ကိုယ်ပိုင်စိတ်နဲ့ သိပ်ကြီးလှုပ်ရှားနိုင်တယ်လို့ မရှိသလောက်ဆိုတော့ မသိသာတာလည်း ဖြစ်မယ်။

လူကတော့ သဘာဝထဲ စီးမျောနေတာလောက် မက တော့ပဲ စားဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာတွေကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီး နေကြသူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား။ သည်တော့ ဖန်တီးခွင့်နည်းသူ၊ များသူ ဖန်တီးအားရှိသူ၊မဲ့သူအလျောက် ဖြစ်ထွန်းမှုကလည်း မတူကွဲပြား ပြီး အခြားနားကြီး ခြားနားကြမယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ လူ့ခြားနား မှုက ဘယ်ကိုအကြောင်းခံပြီး ဖြစ်ပွားတယ်ဆိုတာ ပြဿနာဖြစ်ကြတာပဲ။

သည်ပြဿနာကို အဖြေထုတ်တဲ့အနေနဲ့ လူကို ဝေဖန် ကြံစည်ကြတာပဲ။ လူဟာ မိဘနှစ်ပါးက ပေါက်ပွားတာမျှ မကရဘူး- လို့ပဲ။ ဘုရားဖန်တာလား? ကံပစ်ချတာလား? လုပ်ကြံတော့တာပေါ့။ လူကို ဘုရားဖန်၊မဖန်နဲ့ ကံပစ်ချ၊မချ ကွဲပြားအောင်သိတဲ့ အသိဉာဏ် တွေ လူတွေဆီမှာ မရှိကြဘူး။ ဘုရားဖန်တာဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်စရာရှိ တယ်။ ကံပစ်ချခံရတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်စရာရှိတယ်လို့ မဆုံးဖြတ်နိုင် တာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

လူနဲ့စပ်ပြီး သိကြပြီးသားက ပြောလောက်အောင်မှ မရှိကြတာပဲ။ လူ့အစာအိမ်၊လူ့အသံ၊ လူ့နှလုံး၊ လူ့ဦးနှောက် အစစတွေဟာ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ကြသလဲ? သည်လိုကလေးတောင် မှန်ကန်အောင် သိကြသေးတာမှ မဟုတ်ကြတာပဲ။ သည်တော့ ဘုရားဖန်နဲ့ ကံပစ်ချကို ငြင်းဆန်အား မရှိကြဘူးပေါ့။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၄

ဒါပေမဲ့ ရှေးကတည်းက မေးခဲ့ကြတာတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဘုရားဖန်တာဆိုရင် သည်ဖန်တဲ့ ဘုရားကိုတော့ ဘယ်သူဖန်သလဲ? ဆိုတာပါပဲ။ သည်မေးခွန်းဟာ ဘုရားကိုသေစေတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ သည် လိုဖြစ်ပေမဲ့ လူနဲ့စပ်ပြီး သည့်ထက်ကောင်းတဲ့သိစရာ မရှိတော့၊ ဒါပဲ လက်မလွှတ်နိုင် ဖြစ်ကြရတာပဲ။

ကံနဲ့စပ်လို့လည်း သည်လိုပါပဲ။ ကံက လူအဖြစ်ကို ပစ်ချရင် အစဆုံးကံက ဘယ်ကဖြစ်လာသလဲ? -လို့ပါပဲ။ ဒါလည်း ကံ သေစေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ လူ့အသိဆိုင်ရာက မရှိတော့ အဖေမရှိတော့ အဘနဲ့ပျော်တယ် ဆိုတာမျိုး ကံပစ်ချစနစ်ကို လူတွေ လက်မလွှတ်နိုင် ဖြစ်ကြရတယ်။

သည်ဖန်ဆင်းရှင်ဘုရားနဲ့ ကံဟာ ဘယ်သူမှ ကိုယ်တိုင်သိနိုင်တာမဟုတ်တော့ လောကအမှန်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဖန်ဆင်းရှင်ကြိုက်သူက ဖန်ဆင်းရှင်ခံယူပြီး ကံကြိုက်သူက ကံခံယူနဲ့ တဦးနဲ့တဦး ညှိမရတမ်း ကွဲပြားနေကြတာပဲ။ အခုခေတ်သင်္ချာတို့ သိပ္ပံတို့ဆိုရင် တွေ့သိပြီးတာကို တလောကလုံး လက်ခံကြတာပဲ မဟုတ်လား? ကိုယ်တိုင်လည်း သိတာပဲ။

တဦးနဲ့တဦးမှာ တဦးက ချေဖျက်တာကို အချေဖျက်ခံရသူက မကျေပျက်ကြောင်း ပြန်မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ဆက်လက်ပြီး ကိုယ်ခံယူတာကို သိမ်းပိုက်ထားကြတာဟာ အယူတွေကွဲကြောင်း ဖြစ်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၅

တယ်။ ရှေးအခါက လူတွေဟာ အတော်ကြီး ကလေးဆန်ကြတဲ့အနေမှာ ရှိကြတယ်။

အခုခေတ်မှာ ကျားထိုးတန်း ကစားတဲ့အခါ သူ့ကျား ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ကျားဖြစ်ဖြစ် အစားခံရပြီဆိုရင် ပွဲမပြီးမချင်း အစားခံရပြီး ကျားဟာ ကျားကွက်မှာ ပြန်ဝင်ပြီးကစားလို့ မရပါဘူး။ ဒါက အပျော် ကစားတာမှာတောင်ရှိတဲ့ ထုံးစံပါ။

တရားဓမ္မဟာ ကစားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သည်လို ဖြစ်လျက်နဲ့ သေပြီးနေတဲ့သဘောတရားကို အသက်သွင်းပြီး ဆည်းကပ် နေကြတယ်။ ဘယ်လောက် ကလေးဆန်လိုက်ကြသလဲပဲ။ သည်ဘာသာ ဝင်တွေက သည်လိုလုပ်တာအတွက် မိုးကြိုးပစ်တာမှာ ထန်းလက်နဲ့ ကာတယ်ဆိုတာမျိုးလို လုပ်ပြကြပါတယ်။ အဲဒါက ဘာသာတရားဟာ အသိဝိဇ္ဇာတရားဆိုတော့ သိပ္ပံလို ရှင်းပြလို့မရဘူး-ဆိုတာမျိုးပါပဲ။

ဘယ်သဘောတရားဖြစ်ဖြစ် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံမရွေးဘဲ လူသုံး ရမယ့်ပစ္စည်းဖြစ်တယ်ဆိုရင် လူတိုင်းက လူတိုင်းကို အသိပေးရမှာပဲ။ အဲသည်အခါ စကားနဲ့လား၊ စာနဲ့လား ရေးရ၊ပြောရမှာပဲ။ အဲဒါတွေနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့မရရင် ဘာမှမဟုတ်လို့ပဲ။ ရေးပြပြောပြတဲ့အရာက လူ- ဘာမှ မသိစေတာဆိုရင်လည်း သည်လိုပဲ ဘာမှမဟုတ်လို့ပဲ။

ဘာမှမဟုတ်တာတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးသာ ဆိုရတယ်။ ဘာမှမဟုတ်ရာမှာ နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းလို့

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၆

ပြောရလောက်တဲ့ လူတွေပေါ်မှာ ဂုတ်ခွစီးနေကြတယ်။ လူတွေမှာ ဒါတွေ အတွက် ဝန်တက်နေကြရတယ်။ လူတွေတွေးကြရင်လည်း ဘာမှ မဟုတ် တာတွေနဲ့ပဲ တွေးကြတယ်။ ပြောကြလုပ်ကြရင်လည်း သည်လိုပဲ။ ဘာမှမဟုတ်တာတွေပဲ ပြောကြလုပ်ကြတယ်။ ဒါတွေအတွက် ဆုံရှုံးကြ ရတဲ့ လူတွေရဲ့လုပ်အားတွေဟာ ရေတွက်လို့မနိုင်အောင် ဖြစ်မယ်။

ဘာမှမဟုတ်တာတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်မှန်းမသိခင်က ဘာမှမဟုတ်တာတွေနဲ့ လူစုချဲ့ကြတာဆိုတော့ သည်နေ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အစုအမက်ကြီးဟာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ အစုအမက်ကြီး ပြုလဲမသွားအောင် တည်ဆောက်ပေးနေတဲ့ ဘာမှမဟုတ်တာရဲ့ တမန်တွေနဲ့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အဲသည်တမန်တွေဟာ ကျက်သရေဆောင်တွေ ဖြစ်ကြပြီး၊ လူ့အမှုကိစ္စ တွေရဲ့ ဦးစီးဦးကိုင်အရာကို ရထားကြသူတွေပဲ။

ဘာမှမဟုတ်တာတွေရဲ့ အစုတွေဟာ တစုနဲ့တစု အသာ စီးရအောင် လုံးပမ်းနေကြတယ်။ *ကမ္ဘာမှာ ငါတို့ပဲဟုတ်တယ်-ဆိုတဲ့ အဖြစ် ရောက်ရမယ်ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ လူတွေ သေကြကျေကြ တိုက်ခိုက်ကြ တဲ့အထိ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ရူးသွတ်နေကြသူတွေရဲ့ တိုက်ပွဲတွေ

[* သည်ခေတ် အမေရိကန်တွေ ‘America first’-ဆိုပြီး သူတို့သာ အကြီးမြင့် ဆုံး ဆိုကြသလို၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက ဂျာမန်တွေက ‘We Arians the greatest’=ငါတို့ဂျာမန်အာရိယန်တွေသာ အကြီးမြတ်ဆုံး ဆိုခဲ့တယ်။ အလားတူ ရဟူဒီတွေ၊ ဂျပန်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ ရှေးခေတ်ရောမတွေလည်း သည်လိုပဲ ဆိုခဲ့

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၇

ပဲ။ ရူးသွတ်နေကြသူတွေလို့ ပြောလိုက်တာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လွန်လွန်
မင်းမင်း ပြောလိုက်တာလို့ ထင်စရာပဲ။

တကယ်တော့ အရင်းအမြစ်ဖြစ်တဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်တို့
ကံတို့ဆိုတာ မသိဘဲ၊ အခိုင်အမာ ပြနိုင်ခြင်းမရှိကြဘဲ စိတ်မှာယုံတယ်
ဆိုတာ တခုတည်းနဲ့ လုပ်နေကြသူတွေအတွက် အမည်ဟာ သည်တခု
တည်းဖြစ်လို့ ပြောလိုက်ရတာပဲ။ ယုံတယ်-ဆိုတာ စိတ်မှာ ထင်တာပဲ။
စိတ်မှာထင်တာ ဖြစ် ကောင်းပါတယ်။ ထင်တာကို မြင်သာတဲ့အထိ
ဆက်ပြနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ မြင်သာတဲ့အထိ ဘာမှသရုပ်မဖော်နိုင်ဘဲ
ဘယ်တော့ ဖော်နိုင်မှာလို့လို့၊ ဘယ်မှာ ဖော်နိုင်မှာလို့လို့ ဟိုရွှေသည်ရွှေ
အမျိုးမျိုးရွှေတာ ခံနေရပြီး၊ နောက်ဆုံးပိတ် ကိုယ်တိုင်မသိနိုင်တဲ့နေရာ
အရောက် ရွှေသွားတဲ့အထိ လက်ခံနေတာဟာ ရူးသွတ်တာပဲ မဟုတ်ပါ
လား?

ဒါတွေမကျေနပ်ကြသူတွေဟာ သည်အရူးအဝန်း
အဝိုင်းက ရုန်းကြပါတယ်။ အိက္ခာစေတို့ ကွန်မြူနစ်တို့ပေါ့။ သူတို့လည်း
လူ့အပေါ် အမြင်မှန်သွားကြသူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ရှေးက လူအပေါ်
အမြင်မှားပြသွားကြသူတွေရဲ့ အမြင်တွေကို ငြင်းဆန်ပြသွား ကြသူတွေပဲ
ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ လူကို လူ-လို့ပဲမြင်ပြီး လူကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး
မမြင်သူများ ဖြစ်ကြတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၈

သည်တော့ လူဟာ အမှန်တရားဖြစ်တော့ လူလုပ်တာ
တွေဟာ အမှန်ပဲ-လို့ ပြောသူကပြောပြီး၊ လူတယောက်က တယောက်ကို
ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့လူရဲ့အမှုဟာ မမှန်ဘူး-ပြောသူကပြောတာပဲ။ သူတို့
လည်း လူ့သဘာဝကို မသိကြသူတွေပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့လည်း လုပ်
ဆောင်ရမယ့်ခမ္မကို မညွှန်ပြနိုင် ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ခမ္မတွေ
လောကမှာ ထွန်းတောက်မလာကြဘူး။

၁၈။ လီဟုန်ကြည်ရဲ့ လူ့အမြင်ပေါ် သုံးသပ်ချက်

နောက်ဆုံးပေါ်လာတဲ့ တမန်တော်လီဟုန်ကြည်က
လူ့ခမ္မကို ညွှန်ပြပြန်ပြီ။ လူ့ခမ္မကို ညွှန်ပြချင်သူဟာ လူ့သဘာဝကို
အမှန်သိပြီးသူ ဖြစ်ရမှာပါ။ လီဟုန်ကြည်ဟာ လူ့သဘာဝကို အမှန်သိပြီး
သူလား? လီဟုန်ကြည်ရဲ့ လူ့အမြင်ပြဆိုချက်တွေကို ခမ္မစကြာလည်စေ
သော်ထဲမှာ အထင်အရှားဖော်ပြချက်တွေ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

လီဟုန်ကြည်ရဲ့ လူ့သဘာဝအမြင်ဟာ ရှေးဟောင်း
လူ့သဘာဝအမြင်အတိုင်းပါပဲ။ မမွေးခင်တွေက ပြုခဲ့တာတွေအရ အခု
လူဖြစ်နေပြီး၊ အခုပြုတာတွေအရ သေပြီးနောင်မှာ ဆက်ဖြစ်မယ်-ဆိုတာ
မျိုးပါပဲ။

လူကို သည်လိုမြင်ပြတာက မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဖြစ်ပြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အမှောင်ထဲကအမြင် ဒါမှမဟုတ် စိတ်ထဲကအမြင်(=စိတ္တဇ
အမြင်)လို့ ပြောရမှာပဲ။ သည်အမြင်ကို နည်းနည်း ခွဲစိတ်ကြည့်ရမယ်။

အရှင်ဉာဏ(ခမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၅၉

သည်အမြင်နဲ့စပ်ပြီး မြင်သူရဲ့စိတ်ထဲကို သည်အမြင်
ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ? -လို့ပေါ့။

သည်လိုမြင်စရာရှိတယ်လို့ ပြောချက်စကားကို ကြား
ပြီး၊ သည်အမြင်ဟာ မြင်သူစိတ်ထဲကို ရောက်လာတာလား?

သည်အမြင်ကို မြင်သူကိုယ်တိုင် အာရုံငါးပါး တွေ
သိချက်တွေကို တွက်ချက်ဆက်စပ်မိရာက မြင်သူစိတ်ထဲ သည်အမြင်
ရောက်လာတာလား?

သည်မေးခွန်းနှစ်ခုရဲ့ အဖြေနှစ်မျိုး၊ တမျိုးမျိုးကြောင့်ပဲ
သည်လူ့စိတ်ထဲ သည်အမြင်ရောက်လာစရာ ရှိတယ်။

သည်အမြင်ဟာ သူများစကားကြားပြီး စိတ်ထဲရောက်
လာတယ် ဆိုသော်မှ သည်စကားပြောသူရဲ့ အစဆုံး သူ့စိတ်ထဲ သည်
အမြင်ရောက်လာပုံဟာ နောက်မေးခွန်းရဲ့ အဖြေမျိုးပဲ ဖြစ်ရစရာ ရှိပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကိုပဲ ခွဲစိတ်ရှုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သည်အမြင် ပဌမဆုံး စိတ်ထဲ ရောက်လာခံရသူဟာ
အာရုံငါးပါးကို ဆက်စပ်ရာကနေ ရောက်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆဋ္ဌ
အာရုံဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့အာရုံကနေ မြင်သူစိတ်ထဲရောက်လာတာ ဖြစ်စရာရှိ
ပါတယ်။ ဆဋ္ဌအာရုံဟာရှိတာကို မြင်တတ်သလို မရှိတာလည်း မြင်တတ်
တာ တွေ့ရပါတယ်။ မရှိတာမြင်တတ်တာမှာ ဥပမာ...အိပ်မက်မှာ
မရှိတာတွေလည်း မြင်တာနဲ့ နောက်တခုအဖြစ် တစ္ဆေခြောက်ခံရရာမှာ
မျက်စိ၊နားတွေနဲ့ တပ်အပ် မြင်၊ကြားတာမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၀

လူတွေဟာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ် အာရုံတွေရဲ့
ငြီးငွေ့ဖွယ်တွေ ဒဏ်ခံရလွန်းတဲ့အခါ အဲသည်အာရုံခံအင်္ဂါတွေကို
ပိတ်ထားနိုင်ဖို့အတွက် အားထုတ်တတ်တာ ဓမ္မတာဖြစ်တယ်။ သည်
တော့ ရုပ်သဘာဝကိုပဲ စိတ်နဲ့သိနေတာ လုပ်ကြတယ်။ သည်လိုလုပ်တာ
မှာ တည်သွားတဲ့အခါ အချိန်ပျောက်သွားပြီး၊ သညာအထိန်း လွတ်သွား
တယ်။ အဲသည်အခါမှာ စိတ်ဟာ သူထင်ချင်ရာ ထင်တာပဲ။ မအိပ်ဘဲ
အိပ်မက်တွေ မက်တယ်၊ အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ မြင်တာဆိုတော့ တကယ့်
အဖြစ်လို့ပဲ ထင်တော့တာပေါ့။ နောက်-ကလာပြီး နောင်-ကိုသွားမယ်
ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဟာ သည်သူတွေက စတော့တာပါပဲ။

သည်သူတွေဟာ လေအရှူနည်းသူတွေပဲ။ လူဟာ
လေထဲကဓာတ်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝရဖို့ လိုပါတယ်။ တဝက်တပျက်
လောက်ရတဲ့အချိန်များလာရင် လူ့အသိဟာ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်
ကြမှာပဲ။ ငှက်ဖျားပိုးတွေ သွေးထဲများပြီး ဦးနှောက်ပို့တဲ့ ဆံခြည်မျှင်
သွေးကြောထဲဆိုကုန်တာ ခံရပြီဆိုရင် သည်လူဟာကယောင်ကတမ်းတွေ
ရှောက်မြင်၊ ရှောက်ပြောတော့တာကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။

ဒါကို ရှေးက ငန်းဖျားပြီး ငန်းထတယ်လို့ ပြောတာပဲ။
ဦးနှောက် ပုံမှန်အလုပ်မလုပ်တာရဲ့ နာမည်ပဲ။ စိတ်ကို ရုပ်မှာပဲကြည့်နေဖို့
ထားသူဟာလည်း လေဝင်လေထွက်တွေ မမှန်နိုင်ပါဘူး။ လိုတာတွေ
လိုပြီး ပိုတာတွေပိုနေတာခံရဖို့ မလွဲပါပဲ။ သည်လူ့ဦးနှောက်လည်း
ပုံမှန်ကနေ ချွတ်ယွင်းတာ ဖြစ်ရမှာပါပဲ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၁

သည်လိုသူတွေဟာ လူကို မြင်ပြကြလိမ့်မယ်။ လူဟာ မမွေးမီက တနေရာရာက လာခဲ့တာ-လို့ပေါ့။ သည်အမြင်ဟာ စိတ်မှန်နဲ့ မြင်တဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဂယောင်ခြောက်ခြားနဲ့ မြင်တဲ့အမြင်ပဲ ဖြစ်တယ်။ အခြေအမြစ်ရှိရှိလို့ ဆိုရတဲ့ တကယ့် အမြင်,အကြား,အနံ့, အရသာ,အတွေ့တွေနဲ့ တွက်ချက်စုခွဲလုပ်ပြီး သိရတဲ့အသိ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။

ဖန်ဆင်းရှင်ကိုလက်ခံတဲ့ အဝန်းအဝိုင်းမှာ သည်လို သိမြင်တာမျိုး နည်းပါးတာဟာ ထင်ရှားတဲ့အချက်တချက်ပဲ။ သူတို့မှာ နောက်-မရှိဘူး။ နောင်-ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ သည်သူတွေရဲ့ အစု အမက်ဟာ ကမ္ဘာလူဦးရေရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံဝန်းကျင် ရှိမယ်။ နောက်-က လာခဲ့တာလို့ ခံယူသူဟာ ကမ္ဘာလူဦးရေရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိမှာ ဖြစ်မယ်။

သည်လူမရှိခင်က ရှိ,မရှိနဲ့ သည်လူမရှိတဲ့နောင်မှာ ရှိ,မရှိ လူကို နောက်-တွေ,နောင်-တွေနဲ့ မြင်ပြတာတွေဟာ လူ့သဘာဝ မြင်ပြတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကို လူအတိုင်းမြင်ပြတာတွေတောင် လူ့သဘာဝမြင်ပြတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၂

၁၉။ လူ့သဘာဝနဲ့ သဘာဝပေါ်ကာဘဝ

လူတိုင်းမှာ *သိမြင်,ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်) နဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ သည်တော့လည်း လူဟာ သိမြင်တယ်၊ ခံစားတယ်၊ မှတ်သားတယ်၊ တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်) တယ်၊ရှင်သန်ရပ်တည်တယ်။ ဒါတွေဟာ လူတွေမှာရှိတဲ့ သဘာဝတွေပဲ။

လူ့သဘာဝဟာ နောက်ကလာ,မလာနဲ့ နောင်ကိုသွား, မသွားနဲ့ သည်မှာရှိ,မရှိ၊ ဒါတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။လူဟာ ဘယ်သူ့တယောက် ဆီက ရတာဖြစ်ဖြစ် မရတာဖြစ်ဖြစ် သိတတ်,ခံစားတတ်, မှတ်သား တတ်,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)တတ်၊ ရှင်သန်ရပ်တည်တတ်တာတွေ သဘာဝ အားဖြင့် ရှိနေသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ လူမှာရှိတဲ့သဘာဝ ဖြစ်တာကို တလောကလုံးကလည်း အမှန်အဖြစ် သိနေကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သူ့ပြောဆိုချက် ရရ,မရရ သိနေတယ်။ လူမှာ အလိုလို ဖြစ်နေ,ရှိနေ တဲ့အရာ သဘာဝဟာ ဒါတွေပဲဆိုတာ လူတိုင်းငြင်းစရာ မရှိတာပဲ။

သည်လိုသဘာဝတွေရှိတဲ့ လူ့အပေါ်မှာ လူ့ကြောင့်ဖြစ် တဲ့ဘဝတွေ ဖြစ်ပေါ်တယ်။သိမြင်,ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)၊ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုတွေကို ဖြစ်စေတဲ့ အာရုံတွေကများတယ်။ လူဝန်းကျင် မှာ တည်ရှိကြတဲ့ အဆင်းတွေ,အသံ,အနံ့,အရသာ,အတွေ့တွေနဲ့ တွေးစရာတွေပဲ။

[* သိမြင်=ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ ခံစား=ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သား=သညာက္ခန္ဓာ၊ တုံ့ပြန်ဆော်ဖန်=သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ရှင်သန်ရပ်တည်=ရူပက္ခန္ဓာ]

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၃

ဒါတွေကလည်း အယုတ်၊အမြတ်၊အကြမ်း၊အနု၊ နီး၊
ဝေး၊ တွင်း၊ပြင်၊ ခု၊နောက်၊နောင်တွေပဲ။ သည်တော့လည်း သိမြင်မှု
အမျိုးမျိုး ခံစား၊ မှတ် သား၊တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)，ရှင်သန်ရပ်တည်မှုအမျိုးမျိုး
တွေ ဖြစ်ရပြီပေါ့။

လူက သည်အာရုံအမျိုးမျိုးတွေ အပေါ်မှာ အာရုံအမျိုး
မျိုးတွေရဲ့ ပမာဏ(အတိုင်းအရှည်)အမှန်အတိုင်း သိမြင်ခံစား၊မှတ်သား
တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)，ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ အာရုံ အမျိုးမျိုးတွေ
ကို အာရုံခံအင်္ဂါ အမျိုးမျိုးတွေက အာရုံ အမျိုးမျိုးတွေရဲ့ ပမာဏမှန်
အတိုင်း သိမြင် ခံစားမှု အစစတွေ လိုက်လုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ အာရုံ
အမျိုးမျိုးတွေက ကျွမ်းထိုးပြနေသလိုဖြစ်ပြီး သိမြင်ခံစား၊ မှတ်သား၊
တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)，ရှင်သန်ရပ်တည်မှုတွေလည်း ကျွမ်းပြန်ကုန်ကြတာ
ဖြစ်ကြရတယ်။

သည်တော့ လူ့သဘာဝပေါ်မှာ သဘာဝမဟုတ်တဲ့
လူလုပ်ဘဝတခု ဆင့်ပွား ဖြစ်တည်လာတယ်။ ဒါလည်း အာရုံရဲ့အရှိန်
အဟုန်တွေကို လူက မလိုက်နိုင်ရာက လူကို အာရုံတွေက ဖိစီးဝါးမျှတာ
ခံရတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ လူဟာ ငယ်တဲ့အလျှောက် သည်အပြစ်က
ဘယ်သူမှ မလွတ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။

သိစရာမဟုတ်တဲ့ အာရုံ သိနေတာ၊ ခံစား၊မှတ်သား၊
တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)，ရှင်သန် ရပ်တည်ရမှာ မဟုတ်တဲ့ အာရုံတွေမှာ ခံစား

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၄

နေတာ မှတ်သားတုံ့ပြန် ဆော်ဖန်ရပ်တည်နေတာတွေဟာ လူကို အလွဲ
လွဲအချော် ချော်ဖြစ်တဲ့ ရူးသွတ်သူဖြစ်စေတာ တွေပဲ။ ဒါ ‘ဘဝ’လို့
ခေါ်ပါတယ်။

လူ့သဘာဝတွေနဲ့ အာရုံတွေ လုံးကြတဲ့အခါ လူ့သဘာ
ဝတွေရှုံးပြီး လူမှာ ဘဝတွေပေါ်ရတာပါ။ လူ့သဘာဝတွေက သွက်လက်
ချက်ခြာလာအောင် ပြုပြင်တာခံရပြီး သွက်လက်ချက်ခြာလာရင် အာရုံ
တွေကို လူက အသာကလေး ဝါးမျို လွန်မြောက်တာပါပဲ။

လူ့သဘာဝနဲ့ လူ့ဝန်းကျင်အာရုံတို့ တိုက်ပွဲမှာပဲ လူ
ကရှုံးတော့ ဘဝပေါ်ပြီး၊ လူကနိုင်တော့ ဘဝငြိမ်း
တာပဲ။

ဘဝပေါ်တာက လူရူးသွပ်တာ၊ ဘဝငြိမ်းတာက လူ
အရူးပျောက်တာပေါ့။ လူမှာ ရူးသွတ်တဲ့အဖြစ်ရတာဟာ အရမတော်တာ
ပဲ။ အရူးပျောက်တဲ့အဖြစ် ရတာဟာ အရတော်တာပဲ။

သည်အဖြစ်ဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း သိနိုင်တယ်။ လူ
တိုင်းလည်း လက်ခံတယ်။ ဒါကို ရူးသွပ်နေတဲ့ဘဝ ရှိနေသူတွေက
ဒါကလေးများလို့ လုပ်ကြတယ်။ သူလွန်လွန်ကျူးကျူး ဘဝလုပ်ထား၊
ဖြစ်ထားတာတွေကို သိမြင်ခံစားမှတ်သားတုံ့ပြန်၊ ဆော်ဖန်ရပ်တည်
ပြုတာတွေနဲ့ ချဉ်းကြည့်လိုက်တော့ မမြင်သာအောင် သိမ်မွှားသေးငယ်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၅

နေတာကြောင့် ပျင်းရိစရာ ကောင်းနေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒါမျိုး စိတ်မဝင်
စား မပျော်မွေ့ဘူး။ ဘဝကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ အဲသည်မှာပဲ ပျော်ပါးမွေ့
လျော်တယ်လို့ ဖြစ်တော့တာပဲ။

ဒါဟာ လူနစ်နာဖို့ ဖြစ်စေတယ်။ ရောဂါရနေလျက်
ဆေးကုမခံချင်သူ့ အဖြစ်မျိုးပဲ။ သည်အတိုင်း လူကိုလွှတ်မထားထိုက်ဘူး။
လူ့ဆောင်စရာတစ်ခု လူကိုပေးထိုက်တယ်။ အဲသည်ဆောင်စရာဟာ
တရားဓမ္မပဲ။ အဲသည်တရားဓမ္မက သူ့သဘာဝတွေနဲ့ အာရုံတွေကို
ပမာဏမှန်အတိုင်း သိမြင်,ခံစား, မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်),ရှင်သန်
ရပ်တည်တဲ့အလေ့ လုပ်တာတွေပဲ။

၂၀။ လူ့သဘာဝပေါ်က ဘဝကို တိုက်ထုတ်တဲ့အကျင့်ဟာ
လူ့ဆောင်စရာ ဓမ္မပဲ

ပဌမဆုံးအနေနဲ့ လွန်ကျူးတာတွေ ရပ်တံ့တာတွေ
လုပ်ရမယ်။

ဒုတိယအဖြစ်နဲ့ မလွန်ကျူးမိ အောင် သတိဝီရိယနဲ့
စိတ်ဓာတ်တွေ ပွားရမယ်။

တတိယအနေနဲ့ လွန်ကျူးမှုရဲ့ အပြစ်ခပ်သိမ်းကို အမှန်
ကျ မြင်ရ,တွေးရမယ်။

လူကို လူလုပ်သဘာဝတွေကနေ လွတ်လပ်ပြီး လူ
သဘာဝအတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်စရာတွေက လူ့အတွက် ဓမ္မတွေ

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၆

ပါပဲ။ လူဟာ မြေလျှိုးမိုးပျံ့နိုင်တဲ့ သဘာဝရှိသူ မဟုတ်ဘူး။ လူဟာ ပြင်ပအာရုံတွေကို ပြင်ပအာရုံခံယူတဲ့ အင်္ဂါတွေကပြတာနဲ့ ပြချက်ကို မနအာရုံခံအင်္ဂါက တွက်ချက်လို့ရတာတွေအရပဲ သိခွင့်ရှိသူဖြစ်တယ်။ လူမရှိခင်ကနဲ့ လူမရှိတဲ့နောက် လူ့အဖြစ်တွေကို သိခွင့်သဘာဝရှိသူလည်း မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားဥစ္စာနဲ့ ကျန်းမာအောင်မြင်ဖို့ဆိုင်ရာအတွက် ဓမ္မကို အသုံးချဖို့အကြောင်းမရှိဘူး။

ဓမ္မဟာ လူ့သဘာဝကို အလျှော့အပိုဖြစ်စေတဲ့ ဘဝ တွေငြိမ်းဖို့အတွက် အသုံးချဖို့ပဲ။ ကျန်တဲ့လူ့ကိစ္စတွေ ပြီးမြောက်ဖို့ဟာ ဓမ္မရဲ့တာဝန် မဟုတ်ဘူး ဖြစ်ရမယ်။ ဓမ္မဟာ လူ့လွတ်လပ်မှုတခုတည်း အတွက်ပဲ။ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာလည်း လူ့သဘာဝက ချော်သွားစေနိုင် တဲ့ ဘဝတွေက လွတ်လပ်ရမှာသာ ဖြစ်တယ်။

လူမှာ ဓားခုတ်ခံရပေမဲ့ မပြတ်ဘို့၊ တုတ်ရိုက်ခံရပေမဲ့ မနာဘို့၊ ရန်ဖြစ်ရပေမဲ့ မရှုံးဘို့ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေ နှိပ်စက်တာ မခံရဘို့ ဆိုတာတွေဟာ လူ့လွတ်လပ်မှု မဟုတ်တာတွေပဲ။ လူ့လုပ်ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တွေရဲ့ လွတ်လပ်မှုသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ လူ့လုပ်ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေဟာ တရားဓမ္မတွေ မဟုတ်ကြဘူး။

တရားဓမ္မဟာ လူ့သဘာဝကို ပျက်ပြားစေနိုင်တဲ့ လူမှု ဘဝတွေက လွတ်လပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ လူဟာ လူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပြီဆိုရင် လူ လွတ်လပ်တာပဲ။ လူ့သဘာဝဟာ သိမြင်,ခံစား,မှတ်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၇

သား, တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်),ရှင်သန်ရပ်တည်တာတွေပဲ။ လူဝန်းကျင်ရှိတဲ့ သိစရာတွေကို လက်ခံယူစရာအင်္ဂါနဲ့ အဲသည် အင်္ဂါကတဆင့်သိတာ မဟုတ်ဘဲ သိမြင်တယ်ဆိုတာ လူမှာဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲသည်သိတာ အတိုင်း ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်),ရှင်သန်ရပ်တည်မှုတွေလည်း ဖြစ်တတ်ကြပါ တယ်။ အဲသည် သိမြင်,ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်),ရှင်သန်ရပ်တည်မှု တွေဟာ လူ့သဘာဝတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ လူ့ဘာဝတွေပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အဲသည် လူ့ဘာဝတွေဟာ လူပေါ်မှာ ရှင်သန်ကြီးထွား ပြီး နေတတ်ကြပါတယ်။ သည်လိုဖြစ်ရင် လူဟာ လူဝန်းကျင်မှာ တကယ်မရှိတာတွေကို အရှိအဖြစ် သိမြင်,ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန် (ဆော်ဖန်),ရှင်သန် ရပ်တည်တာကြောင့် ဆင်ကန်း တောတိုးသလို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခခံရတော့တာပါပဲ။

လူ့ဘာဝတွေဟာ လူ့သဘာဝတွေကို ပျောက်ပျက် အောင် ပျောက်ပျက်ပစ်နေတဲ့ အရာတွေပါပဲ။ လူ့ဘာဝတွေဟာ လူဝန်း ကျင်မှာရှိတဲ့ မြင်သိစရာတွေကို မြင်သိစရာရဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း မမြင်မသိဘဲ သူမြင်ချင်သလို, သိချင်သလို မြင်,သိတယ်။ အဲသည် မြင်,သိတာ အတိုင်း ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်),ရှင်သန်ရပ်တည်တယ်။ အဲ သည်တော့ လူသိတာနဲ့ လူ့အသိခံရှိတာနဲ့ မကိုက်ညီတော့တာပေါ့။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၈

ကြား,သိ,နံ,လျက်သိ, တွေ့သိနဲ့ တွေးသိ။ သည် အသိအမြင်တွေမှာလည်း အဲသည်အသိတွေနဲ့ အသိခံရမယ့် သိစရာတွေရဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း အသိအမြင်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ သူသိမြင်ချင်သလို သိမြင် တယ်။ အဲသည်အသိအမြင်အတိုင်း ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်), ရှင်သန်ရပ်တည်တယ်။ သည်တော့ အသိနဲ့ အသိခံအရှိနဲ့ မကိုက်ညီတော့ ဘူးပေါ့။ ဆက်ပြီးလည်း ခံစား,မှတ်သား,တုံ့ပြန် (ဆော်ဖန်),ရှင်သန်ရပ် တည်တာနဲ့ အခံစားခံ၊ အမှတ်သားခံ၊ အတုံ့ပြန်(အဆော်ဖန်)ခံ၊ ရှင်သန်ရပ်တည်ခံနဲ့ မကိုက်ညီတော့ဘူးပေါ့။

သည်တော့ သူ့သိမြင်တာဟာ ရှိတာသိမြင်တာမဟုတ် ဘဲ၊ မရှိတာ သိမြင်တာပေါ့။ ခံစားတာလည်း ခံစားစရာအရှိကို ခံစားတာ မဟုတ်ဘဲ၊ မရှိတာ ခံစားတာပေါ့။ မှတ်သားတာ၊ တုံ့ပြန်(ဆော်ဖန်)တာ၊ ရှင်သန်ရပ်တည်တာလည်း သည်လိုပဲ။ မရှိတာမှာ မှတ်သား,တုံ့ပြန် (ဆော်ဖန်),ရှင်သန်ရပ်တည်တော့တာပေါ့။

သည်လောက် အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေသူဟာ လူ့သဘာဝတွေ ပျက်နေတဲ့ ‘လူပျက်’ ဖြစ်တာပေါ့။ လူပျက်အဖြစ်ဟာ သူ့အတွက်လည်း အသုံးမကျဘူး။ ပြီးတော့ သည်လူပျက်အဖြစ်ဟာ လူ့မှာဖြစ်တတ်တဲ့ တခြားကူးစက်ရောဂါတွေလိုပဲ တခြားသူတွေကို လူပျက်အဖြစ် ကူးစက်စေတတ်တယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၆၉

လူသမိုင်း ဘယ်လောက်ရှည်ပြီလို့တော့ မသိဘူး၊
လူတိုင်းတော့ လူပျက်အဖြစ် အကူးအစက် မခံရသူဆိုတာ မရှိဖြစ်နေတာ
တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် လူ့အတွက် ဓမ္မဟာ လိုအပ်နေတယ်။

လူပျက်ကုစားဖို့ ဓမ္မတွေ ဖော်ထုတ်ပြီးသားတွေ အများ
အပြားတွေ့ရတယ်။ အဲသည်ဓမ္မတွေဟာ လူ့သဘာဝကိုသိပြီး ဖော်ထုတ်
ထားကြတဲ့ဓမ္မ မဟုတ်တာတွေချည်းလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
အဲသည်ဓမ္မတွေရဲ့ ဆိုက်ရောက်ရာပန်းတိုင်ဟာ နောင်တချိန်နဲ့ နောင်
တနေရာ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်။

ရောဂါရသူတဦးက ရောဂါပျောက်ဖို့ ဆေးအကုခံတာ
ပဲ။ ဆေးကုခံရလို့ ရောဂါပျောက်မှာက နောင်တချိန်ဖြစ်တဲ့ နောင်ဘဝနဲ့၊
နောင်တနေရာဖြစ်တဲ့ တခြားတနေရာမှာ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် တော်ပါ့မလား
ပေါ့။ ရောဂါနှိပ်စက်တာကို သည်လူက ခံနေရတာဆိုတော့ ရောဂါကို
အကုသခံလိုက်လို့ ပျောက်ရင် သည်လူမှာပဲ ရောဂါအနှိပ်စက်ခံရတာ
ငြိမ်းရမယ် မဟုတ်လား။

ဆေးဝါး အကုသခံရခြင်းရဲ့ အကြောင်းနိဒါန်းဟာ
လူမှာရှိမှ ဆေးဝါးအကုသခံရခြင်းရဲ့ နိဂုံးကလည်း လူမှာပဲဖြစ်ရမယ်
မဟုတ်ပါလား။ ရောဂါဟာ ဆေးဝါးအကုသခံရခြင်းရဲ့ နိဒါန်းအကြောင်း၊
ရောဂါငြိမ်းတာက ဆေးဝါးအကုသခံရခြင်းရဲ့ အကျိုးနိဂုံးပေါ့။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၀

သည်တော့ ရောဂါငြိမ်းတဲ့ အကျိုးနိဂုံး ဖြစ်ပေါ်အောင် ဆေးဝါးကုသသူဟာ ရောဂါဖြစ် ပွားမှုအကြောင်းနိဒါန်းကို သိမြင်ပြီး ဆေးဝါးကုသပေးသူ ဖြစ်ရပါမယ်။ အနာမသိ ဆေးမရှိဘဲ၊ အနာသိမှ ဆေးရှိပေါ့။ အနာနဲ့ဆေး ကိုက်အောင်ပေးက ပျောက်ရေးမခက်ပါတဲ့။

ပျက်တာကိုမြင်တာဟာ ကောင်းတာဖြစ်ဖို့ပဲ။ ပျက်တာ ပြင်ဖို့အတွက် ပျက်တာသိဖို့ လိုပါတယ်။ ပျက်တာသိဖို့အတွက်ကလည်း ကောင်းတာမသိရင် ပျက်တာမသိနိုင်ပါဘူး။ လူကောင်းတာဟာ လူ့ သဘာဝတွေဟာ သဘာဝအတိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်တာပါ။

ဓမ္မတည်ဆောက်ကြသူတွေဟာ လူ့သဘာဝကို သိကြ သူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ လူကို ဖန်ဆင်းရှင် ဖန်ဆင်းတယ်၊ ကံပစ်ချ တယ် မြင်သူတွေပါ။ လီဟုန်ကြည်လည်း သည်အထဲကဖြစ်တာ တွေ့ရ ပါတယ်။ လူ့သဘာဝမသိဘဲ လူ့ဓမ္မကိုတည်ဆောက်ကြတော့ လူ့ဘဝ တွေပဲ နောက်ထပ် လူ့အပေါ်အတက်ခံရဖို့ ဖြစ်မှာပါ။ ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ဆေးထိုး-ဆေးအတွက် သာပြီးလေးနေကြရပါတယ်။

ရှေးအခါကလည်း သည်လိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ အထင်အ ရှား တွေ့ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ဓမ္မတည်ဆောက်သူမှ လူတွေ တဦးနဲ့တဦး ငြင်းခုံကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြရောလို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ သည်နေ့ သည်သူတွေပဲ ‘ငါနဲ့မတူ ငါ့ရန်သူ’လုပ်ပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတာပါ။ လူကို အုပ်စုကွဲစေလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက သည်လိုဖြစ်လေရောလို့ ညွှန်းပြီးသား ပေါ့။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၁

လူတို့အမြင်တွေ ကွဲစေလိုက်ပြီဆိုရင်လည်း လူကို ကွဲစေတာပါပဲ။ အမြင်ကွဲရင် အတွေး၊အပြော၊အလုပ်၊အနေ၊ကြိုးစား၊ နှိုးကြား၊စိတ်ထားတွေလည်း ကွဲကြမှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ဓမ္မတည် ဆောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမြင်ဟာ လူတွေနဲ့ ကွဲကွာမနေဘို့ လိုပါတယ်။ လူသူတွေမသိရာ မဖြစ်ရာဆီ ဓမ္မတည်ဆောက်သူက မြင်ပြသွားပြီဆိုရင် နောက်လိုက်တွေကလည်း အဲသည်ကိုပဲလိုက်ပြီး လူတွေနဲ့ ကွဲကုန်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မရဲ့နိဒါန်းအဖြစ် လူကိုမြင်ပြတဲ့အခါ စိတ္တဇနဲ့ပဲမြင် တယ်ဆိုရင် အဲသည်ဓမ္မရဲ့ နိဂုံးကလည်း စိတ္တဇနဲ့ပဲ မြင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည်စိတ္တဇကလည်း အလိုလိုဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်က ကျားကုတ်ကျားခဲ လွန်ကျူးတာတွေကို သူများလိုက်မမီနိုင်အောင် လွန် ကျူးမှုဘဝပြုရာမှ ရခဲ့တဲ့စိတ္တဇ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လီဟုန်ကြည်ရဲ့ဓမ္မဟာ လောကမှာ ‘ဘူးလေးရာဖရုံဆင့်’ဆိုတာလို လူကို စိတ္တဇကမ္ဘာ ရူးသွပ်ရာဆီခေါ်သွား တဲ့ အရာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်လို လူသူအများချဉ်းကပ်ပြီး ကောင်း ချီးပေးနေရတဲ့ အရာကို သည်လိုဆိုခဲ့ရတာ အားမနာ လျှာမကျိုး ပြော ရက်တယ် အပြောခံရစရာတော့ ဖြစ်တာပဲ။ အပြောခံရလည်း မတတ် နိုင်ပါ။ ‘ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏။ ဆိုစများလျား၊ ထားပချေမိ၊ ငါ့ဝန် ရှိလိမ့်’ ဆိုတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ရအောင်ဘဲ။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၂

လောကမှာ ဓမ္မရဲ့တမန်တော်တွေ ပေါ်ခဲ့ဖူးလှပြီ။တမန်တော်ဆိုတာ တော်အောင်လျော်အောင်သာ ဆိုလိုက်တာပါ။ တကယ်ကတော့ အဲဒါတွေဟာ ‘ဘုရား’တွေပါပဲ။ ‘ဘုရား’ဆိုတာ ခေါင်းဆောင်လို့ အနက်ရတဲ့စကားလုံးပါ။ တရားဓမ္မတခုရဲ့ ဖော်ဆောင်သူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် ဘုရားတွေပါပဲ။

အဲသည်ဘုရားတွေဟာ ပေါ်စမှာတော့ လူသားတွေရဲ့ တကယ့်ခေါင်းဆောင်ပဲ။ သူတို့ပဲ လူ့အကြီးအကဲ ဖြစ်တာပဲ။

ဟိန္ဒူတရားဓမ္မတွေဆိုရင် ရာမတို့ ခရစ်ရှုနားတို့ပေါ့။ သူ့ခေတ်ကတော့ သူတို့စကားဖြစ်တဲ့ သူတို့အသိအမြင်က ပေါ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဓမ္မတွေဟာ လူဦးဆောင်ပန်းတွေပဲ။ နောက်ကျတော့ လူက ရပ်မနေဘဲ အစဉ်တိုးတက်နေတာဆိုတော့ အဲသည် ဦးဆောင်ပန်းတွေကို ပြတိုက်ထဲထည့်ပြီး ကြည့်ရှု ကြတော့တာပဲ။ ဟိန္ဒူအုပ်ချုပ်ရေးကနေ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း(Temple) ဖြစ်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား။

ခရစ်တို့ မိုဟာမက်တို့လည်း ဘာထူးသလဲ? သူတို့ဓမ္မတွေ တချိန်က တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ဦးဆောင်ပန်းတွေပဲ။ သည်နေ့တော့ အုပ်ချုပ်ရေးက ဖယ်ရှားပြီး ချာချ်(Church)နဲ့ ပလီ(Morque)ဆိုတဲ့ ပြတိုက်ထဲ ဝင်ကြရတာ မဟုတ်လား။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၃

ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ဓမ္မလည်း သူမရှိတဲ့ နောက် အနှစ်နှစ်ရာ ကျော်လောက်မှာ သူ့ဓမ္မကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး တခြားဓမ္မတစ်ခုကို သူ့ဓမ္မ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတာ ခံရတယ်။ အဲသည်ဓမ္မလည်း တိုင်းသူပြည် သားတွေရဲ့ ဦးဆောင်ပန်းပဲ။ သည်နေ့လို တိုးတက်လာတဲ့လူတွေက သူ့သဘောဓမ္မတွေကိုလည်း ပြတိုက်မှာပဲ ထားကြတော့တာပါပဲ။ သည် နောက်ပိုင်းခေတ်တွေမှ ပေါ်လာတဲ့ ကွန်မြူနစ်၊ အိန္ဒိယ ဓမ္မတို့တောင်မှ ပြတိုက်တွေထဲ ဝင်နေကြရပါပြီ။ တိုးလို့တစ်လစ်လောက်ပဲ ကျန်ပါတော့ တယ်။

လူဟာ လူ့သဘာဝ မဟုတ်တာတွေကို မစမ်းဝါးမိ သေးခင်ပဲ လက်ခံကြပြီး လူ့အသိ က လူ့သဘာဝမဟုတ်တာ သိတဲ့အထိ မြင့်လာပြီ ဆိုရင် အဲသည်လူ့ဘာဝကို ပြတိုက်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တာပါပဲ။ ဦးဆောင်ပန်းနေရာက ဖြုတ်တော့တာပဲလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

သည်နေ့ လူမှာ အဲသည်ဓမ္မတွေအားလုံး လူ့ဆီက ရုပ်သိမ်းနုတ်ပယ် ခံရချင်ခံရပါစေ၊ လူ့အဆင့်ဟာ သည်ထက်အောက် ရောက်သွားအောင် ကျဆုံးတာ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ပြောရမှာပါ။ နုတ်ပယ် ခံရလို့ လူ့အဆင့် လျော့ကျမသွားပေမဲ့ အကျိုးယုတ်တာမသိလို့ အနုတ် ပယ်ရ ခက်နေတာကတော့ ဆိုးဝါးနေပါတယ်။

ဘုရားသခင်လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဓမ္မဟာလည်း လူ့သဘာဝ ထက်သာလွန်အောင် လုပ်ထားတဲ့ ဘဝပဲ ဖြစ်ပါမယ်။ ဒါကြောင့်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၄

လီဟုန်ကြည်ဆီကို ပျားပန်းခတ်မျှ လူတွေ ဆည်းကပ်လာနေကြပါတယ်။
အဲသည်သူတွေကို လီဟုန်ကြည်က ဘယ်ဆီခေါ်သွားမှာလဲ? အဲသည်သူ
တွေကို လီဟုန်ကြည်က ဘာတွေပေးမှာလဲ?

လီဟုန်ကြည်သာ အဲသည်သူတွေကို လူ့သဘာဝ
ရောက်အောင် ဘာမှမပေးဘဲ လူ့ဘဝ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို မျှော်လင့်
ချက်အဖြစ် ပေးမှာပါပဲ။ အဲသည် မျှော်လင့်ချက်အမြင်တွေကြောင့်
အဲသည်လူတွေဟာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဒါအတွက်အသက်
ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်လာကြရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။

လီဟုန်ကြည်က လူတွေကိုပေးတဲ့ဘဝဟာ ခန္တီ၊သစ္စာ
မေတ္တာတွေတော့ ဖြစ်ပါမယ်။ အဲသည် ခန္တီ၊သစ္စာ၊မေတ္တာတွေက
အဲသည်ဓမ္မဆိုင်ရာ ခန္တီတွေ သစ္စာတွေနဲ့ မေတ္တာတွေပဲ ဖြစ်ပါမယ်။

ဘုရားသခင်လီဟုန်ကြည်တို့လို သူတွေက သူတို့ဘဝ
တွေ ချပြပြီး ဆတ်ဆော့သွားကြလို့ သည်နေ့လူလောကဟာ စိတ္တဇ
နွံဗွံက မတက်နိုင် ဖြစ်နေကြရတာ အထင်းသား မြင်သာပါတယ်။
လူတွေမှာ အဲသည်ဝန်တွေထမ်းရလို့ ပန်းလှနွမ်းလှကြပါပြီ။ ရန်ပွဲတွေ
လည်း ဟိုနည်းနည်းသည်နည်းနည်းနဲ့ မစဲအောင်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် လီဟုန်ကြည်ရဲ့ဓမ္မဟာ သစ္စဓမ္မမဟုတ်ဘဲ
ဘဝဓမ္မသာဖြစ်လို့ လူတွေအတွက် ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့ အရောင်

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၅

ထွက်နေလို့ ကောင်းယောင်ပေါက်နေပေမဲ့ လူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နဂိုကမှ မလွတ်လပ်နေတဲ့ လူ့အပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ကို ထပ်မတင်တော့ဘို့ပဲ ပြောရမှာပါ။

ဒါဒုတိယအချက်အဖြစ် လေ့လာသိရချက်ပါ။

ပဌမတချက်က လီဟုန်ကြည်ရဲ့ဓမ္မဟာ ဗုဒ္ဓဓမ္မလား? ဆိုတာ လေ့လာချက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဓမ္မဟာ လူပေါ်တက်နေတဲ့ ဘဝဝန်တွေကို လူပေါ် ကချပြီး လူကို ဘဝဝန်တွေက လွတ်မြောက်ကြောင်းဓမ္မ ဖြစ်ပါတယ်။ လီဟုန်ကြည်ဓမ္မဟာ ခန္တီ၊သစ္စာနဲ့မေတ္တာဆီ ရောက်ဖို့ရာလောက် ဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဓမ္မနဲ့ခြားနားတဲ့ဓမ္မဖြစ်ကြောင်း လေ့လာပြခဲ့ပါတယ်။

အခုဒုတိယအချက်အဖြစ် လီဟုန်ကြည်ဓမ္မဟာ ဗုဒ္ဓဓမ္မ မဟုတ်သော်မှ လူများအတွက် အသုံးတည့်တဲ့ဓမ္မဖြစ်၊မဖြစ် လေ့လာချက် ဖြစ်ပါတယ်။ သည်လေ့လာချက်မှာ လီဟုန်ကြည်ဓမ္မဟာ သစ္စဓမ္မ မဟုတ်ဘဲ ဘဝဓမ္မအဖြစ် တွေ့ရပါတယ်။

ဘဝဟာ လူ့အတွက် လူကိုသယ်ပိုးမယ့်ယာဉ် မဟုတ် ဘဲ လူကိုဖိစီးမယ့်ဝန်သာ ဖြစ်တာကြောင့် သည်လို ဓမ္မတခုဖော်ထုတ်ပြီး လူတွေကို ဝန်မတက်စေသင့်ကြောင်း လေ့လာခဲ့ပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၆

၂၁။ သုံးသပ်ချက်နှင့်နိဂုံး

နိဂုံးချုပ်ရပါတော့မယ်။

သည်လေ့လာချက်မှာ လေ့လာရခြင်း အကြောင်းအ
ဖြစ် လီဟုန်ကြည်ရဲ့ ဓမ္မအဝန်းအဝိုင်းကို တရုပ်အစိုးရက တရားဝင်
ရပ်တည်ခွင့် မပေးခြင်းဟာ တရားမတရားသိဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တရုပ်အစိုးရဟာ ဘာကြောင့် တရားဝင်ကိုးကွယ်ခွင့်
ကို ခွင့်မပြုတာလဲ?

ဒါကို ဖြေကြည့်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ တရားဝင်ကိုး
ကွယ်ခွင့် မပေးတာမှာ အချက်နှစ်ချက်ထဲက တချက်ချက်ဖြစ်စရာ
ရှိတယ်လို့ တွေ့ရပါတယ်။

ပဌမတချက်က...

ဖာလုံကောင်းဟာ လူသားကို ဘယ်လို အကျိုးမဖြစ်
စေနိုင်ကြောင်း ရုပ်ဝါဒီများအနေနဲ့ အချက်ကျကျဖြစ်စေ အချက်မကျဘဲ
ဖြစ်စေ မြင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

အကျိုးမများရုံမျှမက လူများမှာ အကျိုးပင်နည်းကြဦး
မှာကို မြင်ခွင့်ရှိပါတယ်။တခြားဘာသာတရားတွေလည်း ဘာထူးလို့လဲ။
အဲဒါတွေတော့ ခွင့်ပြုပြီး ဒါကျမှ ဘာကြောင့်ခွင့်မပြုချင်တာလဲ-မေးဖို့
ရှိပါတယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၇

တခြားဘာသာတွေလည်း ဖာလုံကောင်းလိုပဲ ဘာမှ မထူးတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားဘာသာတွေဟာ ကွန်မြူနစ်မပေါ် ခင်ကထည်းက လူထဲရောက်နေပြီးသားတွေပဲ။

သူတို့မှာ *အနီးတိတ် (Antique) ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ် ရှိပြီးသားတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို တခြားကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတွေ လည်း ကိုးကွယ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် တခြားဘာသာတွေကို ကိုး ကွယ်ခွင့်ပြုတာ ဖြစ်တယ်။

ဖာလုံကောင်းဟာ တခြားဘာသာတွေနဲ့ ဘာမှမထူး ပေမဲ့ အနီးတိတ်ဂုဏ် မရှိဘူး။ အခြားလေးစားလောက်တဲ့ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာ သား ကိုးကွယ်ခံ မဟုတ်သေးဘူး။

သည်တော့ သည်လို ရုပ်အလေး ထားနိုင်ငံတခုမှာ ပွင့်မယ့်ဘုရားတဆူအဖြစ် မဖြစ် စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုးကွယ်ခွင့် မပြုတာပဲ။

ဖာလုံကောင်းဟာ တခြားဘာသာတွေထက် အဆင့် အတန်း အသိအမြင် အကျင့်အကြံမှာ ချွတ်ယွင်းလို့ ကိုးကွယ်ခွင့်မပြုတာ မဟုတ်နိုင်ရဘူးပဲ။ ဖာလုံကောင်းကို တရုပ်အစိုးရက ကိုးကွယ်ခွင့် မပြုတာရဲ့ ပဌမအချက်အဖြစ် သည်လိုပဲ သုံးသပ်ရပါမယ်။

[*အနီးတိတ် (Antique)=ရှေးဟောင်းပစ္စည်း၊ ရှေးကျသောအဖြစ်]

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၈

ဒုတိယအချက်နဲ့ သုံးသပ်နိုင်ပြန်ပါတယ်။

ဒါကတော့ ဖာလုံကောင်းဟာ ဘာသာဆည်းကပ်သူ ဆယ်ကုဋေလောက် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ရှိလာတဲ့ဘာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရပ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေကြသူတွေဟာ ရှေးအခါက လူတော်လူကောင်း လူစွမ်းလူစရှိသူပေါ်တယ် ကြားရင် အုပ်ချုပ်သူ ဣန္ဒြဟာ ပံ့ပိုးကုသလာတင်းတယ် ဆိုတာမျိုးလို ဖြစ်စရာ ရှိတာပဲ။ အဲသည် လူတော်လူကောင်းကို လူအများက ခေါင်းဆောင်နေရာများ ပေးကြမလား? ပေးရင် ငါ့နေရာပျောက်ရချည်ရဲ့ ဆိုတာမျိုးပေါ့။

သည်လိုအတွေးဟာ ရှေးကျတယ်ပြောလို့ မရဘူး။ အခုခေတ်မှာလည်း သည်စနစ် ဟာ ဟောင်းသွားသေးတာ မဟုတ်ဘူးပဲ။ တရပ်လူထုထဲမှာ သူ့လူတွေများနေရင် သူဖြစ်ချင်တာနဲ့ မဖြစ်ချင်တာတွေဟာ သူညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရမှာပဲ။

သည်တော့...

တရပ်အစိုးရဟာ သူ့နိုင်ငံသားတွေ တစုတစည်းတည်း ရှိနေဖို့အတွက် တသွေးတသံတမိန့်နဲ့ အုပ်ချုပ်လာရာက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကို ရင်ဆိုင်လာရမယ် ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာမှာ ဖြစ်တယ်။ သည်တော့ သူတို့ နှစ်ခြောက်ဆယ်လောက် အသက်သွေးချွေး မြောက်မြားစွာပေးပြီး တည်ဆောက်လာရတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း မတည်မငြိမ် ဖရိုဖရဲဖြစ်မှာကို တားဆီးဖို့ ဖာလုံကောင်းကို တရားဝင် ကိုးကွယ်ခွင့်မပြုတာပဲ ဖြစ်တယ်။

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၇၉

တနည်းအားဖြင့် သူတို့ကို ဆန့်ကျင်လာမယ့်အုပ်စုကို
အင်အားမကြီးထွားမီ ကြိုတင်တားဆီးခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

သည်နှစ်ချက်အရ အကျိုးလည်းမမြင်၊ သူ့အုပ်ချုပ်ရေး
လည်း အန္တရာယ်ဝင်တာကို သုံးသပ်မိတာအရ ဖာလုံကောင်းကို တရုပ်
အစိုးရက တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုမပေးတာ ဖြစ်ရမှာပါပဲ။

သည်လိုလုပ်တာ တရုပ်အစိုးရဟာ လွတ်လပ်စွာ ကိုး
ကွယ်မှု နှောင့်ယှက်တယ် အပြောခံရစရာ ရှိတာပဲ။ ဒီမိုကရေစီစနစ်အရ
လွတ်လပ်စွာကိုးကွယ်တာကို နှောင့်ယှက်တယ် အပြောခံရ စရာရှိပေမဲ့
အကျိုးမြင်ပြီး ဘာမှမရှိလို့ နှောင့်ယှက် တာဆိုရင်တော့ သင့်တာပါပဲ။

သည်လို မမြင်ဘဲ ကိုယ့်နှောင့်ယှက်မှုစိုးပြီး ခွင့်မပြု
တာ ဆိုရင်တော့ တရုပ်အစိုးရဟာ ရှက်ထွယ်ဖြစ်မှာပဲလို့ နိဂုံးချုပ်
မှတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

ဉာဏ

ဓမ္မဝိဟာရီ

၅-၉-၀၅

အရှင်ဉာဏ(ဓမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်

ဖာလုံကောင်း ဘယ်လဲ?

၈၀

အရှင်ဉာဏ(ခမ္မဝိဟာရီ) စိစစ်ဝေဖန်သည်